

15. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN VIHOLLISIA JA KIUSAUKSIA

”Vanha ihminen” – Maailma Uuden Luomuksen vihollisena – Suuri vastustaja – Hän oli valehtelija ja murhaaja alusta asti – Saatanan liittolaiset pahuudessa – Pahojen henkien joukot – Kuinka saatanan valhe lujittui – Kristillinen tiede ja teosofia – ”Meidän taistelumme ei ole taistelua verta ja lihaa vastaan – Pahuiden tehtävä – Vastustajan kiusauksia – ”Uskon rukous pelastaa sairaan” – Jos saatana ajaa ulos saatanan – Hänen valtakuntansa loppu on lähellä – Rakasta vanhurskautta – Vihaa vääryyttä – Markus 16:9-20 – Nimiseurakunta Uuden Luomuksen vastustajana – Jumalan sota-asu

UUDEN luomuksen pääasiallinen vihollinen on ”vanha ihminen” – vanha tahto. Mutta välttäkäämme erehdystä, joka yleisesti on tehty tämän aiheen suhteen. Älkäämme ajatelko, että uudella luomuksella on kaksi mieltä, kaksi tahtoa. ”Kaksimielinen ja epävakainen kaikilla teillään” ei ole tyytyväinen itseensä, eikä Herra häntä hyväksy. Uusi luomus ei ole kaksimielinen. Sillä on ainoastaan yksi mieli, yksi henki, yksi aikomus, yksi tahto – ja tämä on uusi tahto, Kristuksen henki, pyhä henki. Sen sijaan, että osittain hyväksyisi Kristuksen mielen ja osittain pitäisi kiinni omasta tahdostaan, hän on täydellisesti vihkinyt vanhan tahtonsa Herralle ja tämä vanha tahto laskettiin kuolleeksi ja pantiin pois hallitsemasta hänen asioitaan. Tällä tavalla hänet hyväksyttiin Kristuksen ruumiin jäseneksi, nimittäin sen kautta, ettei hänellä ole enää omaa tahtoa, vaan että hän sallii pään tahdon hallita itseään. Sillä tavalla hän tuli uudeksi luomukseksi Kristuksessa Jeesuksessa; vanha on mennyt ja kaikki on uudeksi tullut. Ne, jotka siten eivät ole kokonaan antautuneet Herralle, eivät ole tulleet seurakunnan (ecclesian), Kristuksen ruumiin, jäseniksi, vaikkakin he ovat uskon huonekunnan jäseniä, mistä kaikki ruumiin jäsenet, ”valitut”, otetaan.

Mutta vaikka vanha tahto siten kokonaan ainaiseksi syrjäytettiin, ja Herra ja kaikki, jotka katselevat asiaa hänen näkökannaltaan, laskivat sen kuolleeksi ja vaikka myös ruumis laskettiin kuolleeksi syntiin nähden mutta eläväksi Jumalalle, eläväksi tehdyksi lupausten kautta ja viedyksi uuden tahdon valtaan ja johtoon (Room. 6:11; 8:11), on siitä huolimatta tämä lihan ja sen tahdon kuolema ja lihan ”eläväksitekeminen” uuden tahdon palvelijoina palvelemaan Herraa ja totuutta kultaisen säännön alaisena, ainoastaan laskettu asioita. ”Kuoleman” ja ”elämän” olotilaa tarvitsee alituisesti pitää voimassa uuden tahdon kautta mitä hyvänsä vanhan tahdon elämän tai toiminnan ilmausta vastaan, ja sen vaikutusta vastaan lihan yli. Jos uusi mieli tulee välinpitämättömäksi eikä alituisesti käytä kuolevaista lihaa palvelijanaan korkeimmissa ja henkisissä asioissa, saattaa liha ennen pitkää itsensä uudestaan entiselleen ja saattaa vallalle omat halunsa ja toivomuksensa, jotka ovat uuden mielen vihollisia ja ristiriidassa uuden luomuksen etujen kanssa. Jälkimmäisen täytyy sen tähden alituisesti olla varuillaan kapinaa vastaan ja, niin kuin apostoli mainitsee, pitää vanha tahto kukistettuna, kuolleena, himoineen ja haluineen; sen täytyy alituisesti ristiinnaulita ja kuolettaa lihan pyrkimykset ja toivomukset. Apostoli selittää tätä sanoessaan itsestään, ”Minä kuritan ruumistani ja masennan sitä [pidän sen kuolleena kaikkeen hallitsemiseen ja määräämiseen nähden lihan vanhan

itsekkään tahdon puolelta], etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi” — jättäisi lujittamatta kutsumistani ja valitsemistani. — 1 Kor. 9:27

Henkeytetty sana selittää, että kaikkea muuta kavalampi on sydän ja se on turmeltu (Jer. 17:9) — ei se elin, jota kutsutaan sydämeksi, vaan se, joka Raamatussa esitetään sydämeksi, nim. luonnolliset taipumukset. Uusi luomus on saanut uuden sydämen, uuden tahdon, uuden ojennusnuoran taipumuksilleen, sydämen, joka antaa Jumalalle ja hänen vanhurskaudelleen, totuudelleen, suunnitelmalleen ja tahdolleen ensimmäisen sijan ja joka antaa kaikille muille asioille kunnian ja rakkauden sijan, ainoastaan sen mukaan kuin ne ovat sopusoinnussa Herran ja hänen vanhurskautensa kanssa. Niille, joilla on uusi sydän, tulevat kaikki uuden luomuksen jäsenet välttämättömästi ensi sijalle ja tämän perustuksella on rakkaus veljiin, niin kuin apostoli sanoo, parhaita tuntomerkkejä sukulaisuudesta Herran kanssa uutena luomuksena. Mutta tämä ei saa, niin kuin jo on osoitettu, olla ristiriidassa kunkin velvollisuuksien oikean tunnustamisen kanssa toisiin nähden.

Uutta luomusta, uutta sydäntä sen uusine taipumuksineen, vastaan hyökkäävät alituisesti sen viholliset; vanha sydän, vanhat halut, itsekäs taipumus; ja jälkimmäinen, joka huomaa, että uuden luomuksen täytyy Jumalan lain mukaan olla hienotunteinen ja jalomielinen toisia kohtaan, käyttää usein vilppiä uutta sydäntä vastaan ja sanoo menestyksellä: Nyt sinä olet laskenut minut kuolleeksi; sinä olet heittänyt minut ulos, ja minä olen kuollut siihen nähden, mitä ennen olin. Minä en ole se vanha sydän, mikä oli muinoin, vaan sinun on otettava minut huomioon. Sinä et saa kohdella minua liian väkivaltaisesti. Sinun täytyy myöntää, että olen tehnyt melkoisia edistysaskeleita ja et saa panna liian raskasta taakkaa minulle; se ei olisi oikein. Sinun täytyy olla itsekäs jossain määrin. Sinun tulee ajatella itseäsi ja perhettäsi ei ainoastaan välttämättömimpään nähden, vaan paljon enempään — sinun pitäisi pyrkiä hankkimaan rikkautta ja yhteiskunnallisia etuja. Sinun tulisi uhrata itsesi siihen.

Kuinka vilpillinen onkaan vanha sydän! Kuinka näennäisen kauniita ovatkaan sen väärät johtopäätökset! Kuinka monet ovat saaneetkaan surukseen kokea sen! Kuinka monen onkaan vanha mieli johtanut harhaan ja kuinka monen uuden mielen se onkaan vanginnut! Kuinka monet ovatkaan joutuneet vankeuteen vanhan sydämen vilpillisyyden kautta! Yksi sen lempitodisteita on, että uutta luomusta on käsketty, ”Mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa.” Tämän apostolin ylimalkaisen neuvon se pyrkii korottamaan paljon sen merkityksen yläpuolelle ja asettaa sen edelle Jumalan käskyn, 1) että meidän on rakastettava, palveltava, kunnioitettava ja toteltava Herraa kaikesta sydämestämme ja kaikella ymmärryksellämme ja kaikella voimallamme ja koko sielullamme, ja 2) että meidän on rakastettava lähimmäistämme niin kuin itseämme. Tämä ei salli rauhaa mihin hintaan hyvänsä. Jos vanha sydän, vanha mieli, vanha tahto, voi saada uuden tekemään myönnytyksiä totuuden tai rauhan velvollisuuden kustannuksella, sen ei vaatimuksilla ole sitten mitään loppua ja seuraus on pian, että uusi luomus rauhan tähden loukkaa jopa liittonsa perustuksen Herran kanssa ja jättäytyy täydellisesti vanhan tahdon valtaan, vaikkei se halua tehdä sitä — todella taistellen vanhaa tahtoa vastaan, mutta on joutunut sen vangiksi sen petkutuksen kautta sekä Jumalan sanan vilpillisten ja taitavasti väärien tulkittamisen kautta.

Kun uuden tahdon kimppuun siten hyökätään, sen tulisi selvästi selittää, että vaikka rauha on toivottavaa kodissa ja muualla, rauha ei kuitenkaan ole ensimmäinen ehto, Herran lupauksen mukaan. Herra on todella ilmoittanut uuden luomuksen jäsenille, että jos he tahtovat elää jumalisesti, he joutuvat vainottaviksi – ja vainoaminen ei merkitse rauhaa kaikkien kanssa, vaan päinvastoin. Hän on selittänyt heille, että jos he antavat valon loistaa, vihaa pimeys valoa ja vastustaa sitä, ja jos mahdollista, saattaa valon omistajan panemaan sen vakan alle, kätkemään sen, ja tämän siinä aikomuksessa, että valon kätkeminen saa pimeyden julistamaan sodan, joka merkitsee kaikkea muuta kuin rauhaa. Mutta Herra vakuuttaa meille, että se on koetus uudelle luomukselle, jotta hän selvästi huomaisi, että se rauha, joka on tärkein hänelle, ei ole lihan rauha, vaan sydämen rauha, ”Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä.”

Uusien luomusten täytyy oppia omistamaan eli säilyttämään Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä, niin että se hallitsee heidän sydämessään, vaikka ulkonaiset olosuhteet ovatkin rauhallisuuden vastakohtana, sekä että täyden sopusoinnun eli yhteyden tila Herran kanssa on uskollisuuden palkka häntä kohtaan, mitä se sitten maksaneekin, mitä uhreja se vaatineekin. Kun lihan halut ja sen todistelut kääntyvät huutaen uuden luomuksen puoleen ollen maallisten siteiden kautta läheisiä ja rakkaita, sen täytyy ennen kaikkea mieltä ensimmäistä velvollisuuttaan, nim. että on rakastettava ja palveltava Herraa koko sydämellä ja mielellä, kaikella voimalla ja olennolla, ja että kaiken työn ja toimimisen, perheen, lihan tai naapurien kanssa täytyy olla alamaisia tälle ensimmäiselle tulevaisuuden laille Jumalaa kohtaan.

Toisaalta uuden luomuksen tulee välttää yltyöpäisyyttä eli äärimmäisyyttä – välttää tekemästä asioita ainoastaan sen tähden, etteivät ne ole mieluisia hänelle itselleen tai toisille, välttää sitä mielipidettä, että Herran mieli olisi hänen omien taipumustensa vastakohta. Vaaditaan uutterraa ja kärsivällistä Jumalan sanan ja hengen sekä niiden periaatteiden tutkimista, jotka ovat Jumalan vaatimusten perustuksena, jotta uusi luomus asianomaisesti kykenisi sovittamaan sanan määräykset kaikkiin elämän päivittäisiin asioihin nähden. Mutta verrattain harvoja kiusataan tässä suhteessa. Useimpia kiusataan enemmän lihan tyydyttämiseen nähden ja heidän tarvitsee sen tähden pitää erikoista huolta tässä suhteessa, jos eivät tahdo vaeltaa lihan mukaan – tyydyttää sitä, palvella sitä, totella sitä ja siten vaeltaa päinvastaiseen suuntaan kuin vihkiytyneiden pitää. Tai jos eivät he vaella lihan mukaan siinä määrin, että he seuraavat ja palvelevat sitä, heidän on tarvis olla erittäin varuillaan, ettei liha estä heitä vaeltamasta hengen mukaan ja edistymästä hengellisissä asioissa, ja aiheuta seisausta heidän henkisessä kehityksessään siten estäen heitä kantamasta hedelmää, kasvamasta ja kehittymästä tullakseen hyödyksi ja lopulta estä heitä voittamasta kanssaperillisyyden suurta palkintoa Kristuksen kanssa valtakunnassa, pienen lauman jäsenenä.

Ajatus, joka aina olisi pidettävä mielessä, on se, että uudet luomukset ovat vihkiyneet kaikki lihalliset, maalliset, etunsa uhriksi, ja ettei mikään muu kuin niiden uhraaminen salli heidän uusina luomuksina täydelleen kehittyä ja tee heitä ”soveliaiksi olemaan osallisia pyhien perinnöstä valossa” – saamaan osaa ensimmäisen ylösnousemuksen kirkkautesta, kunnian ja kuolemattomuudesta Kristuksen ruumiin jäsenenä. Ainoa rajoitus, jonka saamme tuntea jakamattomaan uhriin nähden, on se, kun muiden elämänedut ovat

yhteisiä meidän elämänetujemme kanssa ja kun kultainen sääntö rajoittaisi uhraamista ja vaatisi, että välttävä ylöpito annettaisiin rakkaillemme lihan jälkeen, jotka eivät ole yhtyneet meidän kanssamme uhraamisen vihkiytymiseen.

Maailma uuden luomuksen vihollisena

Kaikki, mikä koskee nykyistä pahaa maailmaa, eroaa enemmän tai vähemmän vanhurskaudesta ja on sen tähden enemmän tai vähemmän uutta luomusta ja sen vanhurskauden mittapuuta vastaan. Maailman laki voidaan ylimalkaan kuvata itsekkyydeksi huolimatta siitä, että maailma väittää, ja suureksi osaksi oikein, tuntevansa oikeuden. Me emme ole niitä, jotka uskovat, että sivistyneen maailman kaikki lait ja järjestystoimenpiteet ovat pahoja; päinvastoin, olemme usein olleet kummastuksissamme huomatessamme, kuinka mainioita kristikunnan lait ovat, kuinka viisaita, kuinka oikeita, kuinka jaloja – monet niistä nähtävästi hyväksytyt aikomuksessa suojella heikompien etuja vahvoja vastaan ja aikomuksessa tehdä oikein kaikkia kohtaan. Kun itsekkyyks on kutoutunut jokaiseen ajatukseen, sanaan ja toimeen koko maailmassa, ei kuitenkaan ole hämmästyttävää, että sen korkeimmat käsitteet oikeudesta toisinaan ovat vääriä ja väärenneltyjä.

Päinvastoin voimme hämmästyä siitä, että köyhä, langennut ihmiskunta koskaan on voinut hankkia itselleen niin etevän lakijärjestelmän kuin on Englannin, Yhdysvaltain ja muiden maiden asetuskokoelmissa. Emme voi epäillä, että lailla, joka annettiin Mooseksen kautta ja jota Herra Jeesus ja hänen apostolinsa valaisivat esimerkeillä, lisäsivät, tekivät kunnioitettavaksi ja selittivät, on ollut paljon tekemistä näiden inhimillisten lakien kanssa – ollen itse asiassa niiden perustuksena. niin kuin kaikki myöntävät, ihmisen itsekkyyks sotii siitä huolimatta alituisesti hänen omia käsityksiänsä vastaan oikeudesta ja koettaa asettaa ne syrjään joko kokonaisuudessaan tai osittain; ja tämä asianhaara, joka lakkaamatta on voimassa maailmassa suurena määrin, muodostaa yhden uuden luomuksen suurimmista vaikeuksista ja taisteluista.

Maailma ja sen ylpeyden, itsekkyyden jne. henki täytyy tunnustaa uuden luomuksen mitä etevimmäksi viholliseksi. Koko ihmismaailma, joka vaikuttaa yleisen ”maailmanhengen” alaisena, liikkuu yleiseen suuntaan – suurena virtana, joka muutamissa kohdin on vuolas, toisissa taas hidas. Niin on myös ihmisten laita, mutta kaikki seuraavat siitä huolimatta yleistä, itsekästä suuntaa. Uusi luomus on vihkiytymisensä kautta ja uuden mielen henkensä tähden pakotettu ottamaan vastakkaisen suunnan; ja häntä vastustaa sen tähden yleisten tunteiden, oppien, perimätietojen ja tottumusten koko virta ja häntä pidetään omituisena. Hänen täytyy sietää hankausta. Hän väistämättä saa osakseen vastustusta niiltä, jotka menevät vastakkaiseen suuntaan ja jotka tulevat kosketukseen hänen kanssaan. Yhteentörmäystä ei voi välttää. Se ei merkitse ulkonaista rauhaa, vaan ulkonaista taistelua; tämä ulkonainen taistelu voi kuitenkin merkitä sisäistä rauhaa ja iloa, koska nautitaan Jumalan suosiota.

Maailman pyrkimykset, tarkoitukset ja suunnitelmat eivät aina ole epäjaloja ja vääriä, mutta sen jaloimmatkin aikomukset ja tarkoitukset ovat ylimalkaan uutta luomusta vastaan, koska maailma toimii inhimillisen viisauden mielihohteiden mukaan, kun taas uutta luomusta johtaa viisauts ylhäältä. Maailman viisaudella on omat käsityksensä uskon-

nosta välineenä, jolla voi pitää huonon kansan ohjaksissa. Sillä on oma ajatuksensa eli mielipiteensä siveydestä, hyväntahtoisuudesta, uskosta, toivosta ja rakkaudesta; se ei voi käsittää uuden luomuksen eroavaa näkökantaa ja on taipuvainen pitämään sen käsityksiä äärimmäisyyteen menevinä, järjettöminä jne., sillä se ei voi käsittää Jumalan suunnitelmaa, ei voi Jumalan näkökannalta käsittää nykyisen elämän mitättömyyttä verrattuna tulevaan. Ei maailman viisaus myöskään käsitä kaiken inhimillisen ponnistuksen voimattomuutta todelliseen ihmisten kohottamiseen nähden, kun se asetetaan niiden suurten ja erinomaisten järjestystoimenpiteiden vastakohtaksi, jotka Jumala on varannut ja jotka tuodaan valoon ja saatetaan menestykselliseen toimintaan valtakunnassa niin pian kuin hänen nykyinen työnsä on saatettu täytöntöön, niin pian kuin valittu seurakunta on valittu, saatettu täydelliseksi, hyväksytytty ja kirkastettu.

Uusi luomus ei saa sen tähden ihmetellä, jos maailma vihaa sitä — jopa maailman siveellisessä ja uskonnollisessa suhteessa hyväluontoiset. Ja tämä viha ja vastustus maailman puolelta, joka on toisinaan niin uskollisuutta ja kärsivällisyyttä kiusaava ja koetteleva, täytyy vastaanottaa nöyryydellä ja muistaen, että maailma on vielä ”tämän maailman jumalan” sokaisema, eikä näe ”kalliita ja mitä suurimpia lupauksia”, ”hengen syvyyksiä”, siinä valossa, jonka perustalla me Jumalan armon kautta voimme laskea kaikki — vahingot, koettelemukset jne. — ainoastaan ”lyhyiksi ja helpoiksi”, jotta voittaisimme ne ihmeelliset asiat, jotka meille on luvattu Sanassa. Se, että antaisi perään maailman hengelle, että sallisi sen ajatustavan määrätä meitä rauhan tähden, on todistus siitä, että pidämme liian vähässä arvossa Herraa, hänen totuuttaan ja etuja palvella häntä. Seuraus olisi, että jos ei menettäisi kaikkea tulemalla kokonaan maailmalliseksi, kadottaisi ainakin palkinnon ja saisi osansa ”suuressa joukossa” ja tulisi suuresta ahdistuksesta alempi-arvoiseen paikkaan, tulevan kirkkauden yhteydessä.

Apostolin ankara määräys kuuluu, ”Älkää rakastako maailmaa, älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä.” (1 Joh. 2:15) Meidän täytyy sen tähden olla varuillamme jokaista myötätunnon tai yhteyden merkkiä vastaan maailman hengen kanssa. Sillä ei tarkoiteta, että meidän tulisi olla taistelussa ystäviemme kanssa, joita kutsumme maailmallisiksi — että olisimme huolimattomia heidän etuihinsa jne. nähden — vaan sillä tarkoitetaan, että kun huolella täytämme velvollisuutemme maailmallisia kohtaan ja annamme kunnian kenelle kunnia tulee, veron kenelle vero tulee, tullin, kenelle tulli tulee ja osoitamme ystävyyttä ja myötätuntoa asianomaisille, meidän täytyy siitä huolimatta tehdä ero ystäviemme ja naapuriemme välillä, jotka vielä ovat vastustajan vaikutuksen alaisia ja sen hengen eli vaikutuksen alaisia, joka on vaikuttanut heihin ja johtaa heitä harhaan.

Meidän ei pidä olla myötätuntoisia millekään nykyisen yhteiskunnan laitoksista, jotka ovat perustetut itsekkyydelle ja ovat enemmän tai vähemmän ristiriidassa Jumalan lain kultaisen säännön kanssa. Saattaa olla välttämätöntä meille jossain määrin johtaa asioitamme maailmassa hallitsevan itsekkyyden mukaan; mutta pysähtymättä jatkuvasti pohtimaan kysymystä sydäntemme tulisi olla siinä asemassa, jossa olimme ilman kaikkea sopusointua itsekkäiden periaatteiden kanssa ja odotimme kultaisen säännön täydellistä ohjausta kaikissa elämän asianhaaroissa, ja niin pitkälle kuin mahdollista, omassa yhteydessämme maailman kanssa.

Meidän tehtävänäme ei ole koettaa uudistaa maailmaa ja mullistaa yhteiskuntaa ja sen tapoja. Tämän herkulestyön on Herra jättänyt itselleen, ja se toteutetaan täydellisesti ”suurena päivänä”, joka lähenee nopeasti. Sillä aikaa ei Herran kansan, jota hänen sanansa johtaa – vaikka maailmassa ja välttämättömästi kosketuksessa sen asiain ja tottumusten kanssa – pidä olla myötätuntoisia niille tai rakastaa niitä. Päinvastoin heidän tulee huomata, että likeinen kosketus Herran kanssa ja läheinen sopusointu vanhurskauden periaatteiden kanssa välttämättä merkitsee saman mielipahan tai vastustuksen laatua, joka Jumalalla on jokaiseen vääryyden ja laittomuuden muotoon ja asteeseen – seurakunnassa, valtiossa, raha-asioissa, valtiotieteessä ja yhteiskunnallisissa tottumuksissa ja tavoissa.

Uskomme, että muutamat, jotka ovat huomanneet tämän selvemmin tai epäselvemmin, ovat menneet äärimmäisyyteen ja hyljänneet nykyiset laitokset tavalla, jota Herra ja hänen apostolinsa eivät määränneet, eivätkä hyväksyneet, eivätkä myöskään esittäneet niin sanoissaan eikä esimerkeissään. Meidän tulee muistaa, että maailma kokonaisuudessaan elää niin korkean mittapuun mukaan kuin se voi pitää arvossa, ja että aivan yksinkertaisesti vikojen löytäminen asioissa, joita muut ovat yhtä kykenemättömiä oikaisemaan kuin me itsekin, on enemmän kuin hyödytöntä, koska se ainoastaan aiheuttaa onnettomuutta, ikävyyttä jne. saamatta aikaan toivottua tulosta. Johannes Kastaja antoi viisaan neuvon tässä suhteessa, kun muutamat roomalaiset sotilaat kysyivät häneltä, mikä sopii heille. Hän vastasi: ”Älkää tehkö kenellekään väkivaltaa (älkää vääntäkö lakeja ja niitä määräyksiä, joiden alaiseksi teidän hallituksenne on asettanut teidät)... vaan tyytykää palkkaanne.” On hyvin epäviisasta tehdä ihmisiä ylimalkaan tyytymättömiksi heidän olosuhteisiinsa ja ympäristöönsä. Toiselta puolen tulisi uuden luomuksen vaikutuksen, hengen, taipumuksen, olla aina rauhan eduksi, ja jos emme voikaan suuresti edistää nykyisiä laitoksia, ei meidän myöskään tarvitse erikoisesti tuomita niitä.

Sellaisissa asioissa meidän on hyvä seurata ylienkeleli Mikaelin esimerkkiä, joka ei lausunut herjaavaa syytöstä Saatanaa vastaan, vaan sanoi, ”Rangaiskoon sinua Herra” – aikanaan ja tavallaan. (Juuda 9) Niin on myös meidän laitamme. Kun näemme, että Herra rankaisee nykyisiä laitoksia aikanaan ja tavallaan, voimme apostolin kanssa sanoa itsellemme, ”Olkaa kärsivällisiä veljet, sillä Herran tulemus on lähellä” – hänen valtakuntansa perustaminen, joka on pian käsillä, poistaa kaikki nämä vaikeudet. Näiden asioiden pohtiminen edeltäpäin ei ole ainoastaan hyödytöntä, vaan, mikä pahempaa, epäedullista ja vahingollista sekä hyökkääjälle että rauhattomaksi tehdylle ja saa aikaan tyytymättömyyttä. Maailman lasten keskuudessa on joukko agitaattoreita eli rauhattomuuden aikaansaajia, kun Herran aika tulee näiden asiain pohtimiseksi. Sillä aikaa tulee uuden luomuksen jäsenten kehittää viisautta välttääkseen sellaisia kysymyksiä, jotka aiheuttavat riitaa ja tyytymättömyyttä, ja puhua pääasiallisesti Herran kansalle ja sellaisille, joilla on ”korvat kuulla” Jumalan suunnitelman syvällisempiä asioita, luonnollisesti sopivissa tilaisuuksissa myös mainitsemalla siitä hädänajasta, jonka kautta valtakunta perustetaan.

Uudella luomuksella, Kuninkaallisella Papistolla on erikoinen työ, joka on aivan erillään maailmasta ja kaikesta sen ainesten uudistuksesta. Sen työ nykyisin on, niin kuin jo on osoitettu, puhaltaa hopeatorviin, julistaa totuutta Jumalan suunnitelmasta sellaisille, joilla on korvat kuulla, sellaisille, jotka eivät ole sokaistuja tai kuuroja vastustajan petos-

ten kautta. Heidän lähetystyönsä on erikoisesti Herran kansan keskuudessa päättää evankeliumikauden työ ja koota vehnä. — Matt. 13:37-43

Toisessa kuvassa esitetään seurakunnan nykyisen työn olevan siinä, että morsian valmistaa itsensä häihin. (2 Kor. 11:2; Ilm. 19:7) Sellaisine kiihkeine kehotuksineen, jotka koskevat jokaista silmänräpäystä heidän ajastaan, heidän vaikutuksestaan, varoistaan jne., ei uusilla luomuksilla ole rakkautta maailmaan koettaakseen lujittaa sen järjestystoimenpiteitä, laitoksia jne., tai taipumusta mennä Herran viisaiden ja hyväntahtoisten järjestystoimenpiteiden edellä muodostamaan nykyistä pahaa maailmaa ”tulevaksi maailmaksi”, ”jossa vanhurskaus asuu” — Hebr. 2:5; 2 Piet. 3:13

Suuri vastustaja, Saatana

Apostoli kirjoittaa, ”Teidän vastustajanne perkele”, niin kuin hän tahtoisi antaa meidän ymmärtää, että meillä on paljon enemmän taistelemista hänen kanssaan, kuin oman lihamme heikkouden ja kanssaihmistemme epätäydellisyyksien kanssa. Hän toivoi meidän ymmärtävän, että meillä on Saatanassa viekas, kavala vihollinen, ja että meidän on pysyttävä lähellä paimenta, jos tahdomme vapautua kiusauksesta ja pahan vallasta. Mainitkaamme muutamia niistä monista raamatunpaikoista, jotka puhuvat tästä vastustajasta, jonka olemassaolonkin monet nyt kieltävät:

”Teidän vastustajanne Perkele käy ympäri, niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä.” — 1 Piet. 5:8

”Sitten henki vei Jeesuksen ylös erämaahan Perkeleen kiusattavaksi.” — Matt. 4:1

”Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: menkää pois minun tyköäni te kirottut, siihen iankaikkiseen tuleen (gehennaan, hävitykseen), joka on valmistettu Perkeleelle ja hänen enkeleillensä.” — Matt. 25:41

—”Mitkä tien oheen putosivat, ovat ne, jotka kuulevat, mutta sitten perkele tulee ja ottaa sanan pois heidän sydämestään.” — Luuk. 8:12

”Te olette isästä Perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä.” — Joh. 8:44

”Ja ehtoollisella oltaessa, kun Perkele jo oli pannut Juudas Iskariotin, Simonin pojan sydämeen, että hän kavaltaisi Jeesuksen.” — Joh. 13:2

”Älkää antako Perkeleelle sijaa.” — Ef. 4:27

”Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää Perkeleen kavalat juonet.” — Ef. 6:11

”ettei hän paisuisi ja joutuisi Perkeleen tuomion alaiseksi”. — 1 Tim 3:6

”... ja selviävät Perkeleen pauloista.” — 2 Tim. 2:26

”Että hän kuoleman kautta kukistaisi (tekisi tyhjäksi) sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on Perkeleen.” — Hebr. 2:14

”Vastustakaa Perkelettä, niin se teistä pakenee.” — Jaak. 4:7

”Joka syntii tekee, se on Perkeleestä, sillä Perkele on tehnyt syntii alusta asti. Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi Perkeleen teot... Siitä käy ilmi, ketkä ovat Jumalan lapsia ja ketkä Perkeleen lapsia. Kuka ikinä ei tee vanhurskautta, hän ei ole Jumalasta, ei myöskään se, joka ei veljeänsä rakasta.” — 1 Joh. 3:8,10

”Mutta ei ylienkeleli Mikaelkaan, kun riiteli ja väitteli Perkeleen kanssa Mooseksen ruumiista, rohjennut lausua herjaavaa tuomiota, vaan sanoi: Rangaiskoon sinua Herra.” — Juuda 9

”Katso, Perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät pantaisiin koetukselle. — Ilm. 2:10

”Ja suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota Perkeleeksi ja Saatanaksi kutsutaan, koko maapiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssaan.” — Ilm. 12:9,12

”Ja hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on Perkele ja Saatana, ja satoi hänet tuhanneksi vuodeksi... ettei hän enää kansoja villitsisi, siihen asti kun ne tuhat vuotta ovat loppuun kuluneet. — Ilm. 20:2,3

”Ja Perkele, heidän villitsijänsä, heitettiin tuli- ja tulikivijärveen... Tämä on toinen kuolema.” — Ilm. 20:10,14

”Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse, nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos.” — Joh. 12:31

”En minä enää puhu paljoa teidän kanssanne, sillä maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään.” — Joh. 14:30

”Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle synnin ja vanhurskauden tuomion... tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu.” — Joh. 16:8,11

”Joissa te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmavallan hallitsijan, sen hengen hallitsijan mukaan, joka nyt tekee työtään tottelemattomuuden lapsissa.” — Ef. 2:2

”Mutta jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokkaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva.” — 2 Kor. 4:3,4

”Mutta kun fariseukset sen kuulivat, sanoivat he: Tämä ei aja perkeleitä ulos muun kuin Beelsebubin, riivaajain päämiehen avulla... Hän sanoi heille:... Jos nyt Saatana ajaa ulos saatanan, niin hän on riitaantunut itsensä kanssa; kuinka siis hänen valtakuntansa pysyy pystyssä.” — Matt. 12:24-26

”Kuinka olet taivaalta pudonnut, sinä kointähti!” — Jes. 14:12-14

”Itse Saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi.” — 2 Kor. 11:14

”Tuo, jonka tulemus tapahtuu Saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla ja tunnus-teoilla ja ihmeillä ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen.” — 2 Tess. 2:9,10

”...ettei Saatana pääsisi meistä voitolle; sillä hänen juonensa eivät ole meille tuntemattomat.” — 2 Kor. 2:11

”Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja (henkiasioita; Diaglott) vastaan taivaan avaruuksissa.” — Ef. 6:12

”Jumalasta syntynyt pitää itsensä vaarin, eikä häneen ryhdy se paha. Me tiedämme, että olemme Jumalasta, ja koko maailma on pahan vallassa.” — 1 Joh. 5:18,19

”Mutta kun eräänä päivänä Jumalan pojat tulivat ja asettuivat Herran eteen, tuli myös Saatana heidän joukossaan.” — Job. 1:6-12; 2:17

”Ja hän näytti minulle ylimmäisen papin Joosuan seisomassa Herran enkelin edessä; ja Saatanan seisomassa hänen oikealla puolellaan, häntä syyttämässä. Ja Herra sanoi Saatanalle: Herra nuhdelkoon sinua Saatana. Nuhdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin.” — Sak. 3:1,2

”Minä näin Saatanan lankeavan taivaasta niinkuin salaman.” — Luuk. 10:18

”Sitä varten minä olen sinulle ilmestynyt, että asettaisin sinut palvelijakseni... avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja Saatanan vallasta Jumalan tykö.” — Apt. 26:16-18

”Ja rauhan Jumala on pian musertava Saatanan teidän jalkojenne alle.” — Room. 16:20

”Hyljättävä Saatanan haltuun lihan turmioksi.” — 1 Kor. 5:5; 1 Tim. 1:20

”...eivätkä anna vastustajalle mitään aihetta solvaamiseen. Sillä muutamat ovat jo kääntyneet pois seuraamaan Saatanaa.” — 1 Tim. 5:14,15

Kun Herra sanoi, ”Mene pois, saatana,” (vastustaja, vastustava henki — Young) ja taas, kun hän sanoi Pietarille, ”Mene pois minun edestäni, saatana [vastustaja jne.]; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan” (Matt. 4:10; 16:23), tarkoitus oli, että niin pian kuin hän oli ristiriidassa Jumalan kanssa, hän oli myös samalla kannalla kaikkia kohtaan, jotka ovat sopusoinnussa Jumalan kanssa. Ja Pietarin selitys siitä, että hän käy ympäri ”niinkuin kiljuva jalopeura, etsien kenen saisi niellä”, näyttää opettavan meille, ettei hän ole ainoastaan ”teidän (seurakunnan) vastustajanne” vaan koko ihmissuvun. — Herra suorastaan vakuuttaa tästä asiasta. — Joh. 12:31; 14:30; 16:11

Herramme selitys, että Saatana on suuri vastustaja ei ainoastaan Jumalaa vaan koko ihmissukua vastaan, ei millään tavalla ole mielikuvituksen tuotetta, vaan selvää totuutta. Hän on meidän vastustajamme merkityksessä, jossa maailma ja oma lihamme ei ole. Oma lihamme taistelee uutta luomusta vastaan ei katkeruuden tai vihan perustuksella, ei myöskään tehdäkseen suunnitelmia sen ajalliseksi tai iankaikkiseksi turmioksi, vaan ainoastaan siinä merkityksessä, että langenneen lihan halut käyvät suuntaan, joka ei sovi yhteen uuden luomuksen parhaiden etujen ja toivomusten kanssa, joihin se on siitetty. Samalla tavalla ei maailman vastustus perustu pahaan aikomukseen, vaan ainoastaan itsekkyyteen, koska se näkee asiat kokonaan toisessa valossa ja koska sillä on kokonaan toiset itsekkäät edut. Saatana yksin on tahallinen, taitava suunnittelija ja juonten kutoja, joka käyttää yli-inhimillistä järkeä ja, niin pitkälle kuin hänen sallitaan yli-inhimillisiä voimia, johtaakseen harhaan langenneen lihamme sen turmeltuneiden halujen jne. kaut-

ta, ja joka usein käyttää maailmallismielisiä välikappaleinaan ja tiedottomina aseinaan taistelemaan vanhurskautta ja totuutta vastaan ja niitä vastaan, jotka ovat totuudesta.

Hän on ollut valehtelija ja murhaaja alusta asti — Joh. 8:44

Henkeytetty alkutieto vakuuttaa horjumattomasti ja johdonmukaisesti, että Saatana alkoi kapinan Jumalan lakia vastaan ja vietti esivanhempamme tottelemattomuuteen oman vallanpyrkimyksensä ja halunsa kautta ja että aina ihmisen lankeemuksesta saakka tämä vastustaja on ollut leppymätön Jumalaa, vanhurskautta ja totuutta kohtaan, eikä ole ainoastaan kietonut ihmiskuntaa, vaan on myös vastustanut sovituksen suurenmoista suunnitelmaa, jonka Jumala on suunnitellut ja saattaa täytäntöön Kristuksen kautta. Raamatun kertomuksesta ei näy, että Saatanalla olisi ollut yhtään osanottajaa tai häneen yhdistynyttä salaliittojoukkoa enkelien keskuudessa, kun hän lankesi ja koetti perustaa oman vallan maan päälle, kun hän teki Jumalan viimeisen luomuksen, ihmissuvun, sen esineeksi. Yhtä varmasti kuin Saatana itse oli osa Jumalan yleisestä luomuksesta, yhtä varmasti voimme tietää, että hänet luotiin täydelliseksi, ilmeiseksi Jumalan kuvaksi, koska kaikki Jumalan työ on täydellistä. (Ef. 3:9; 5 Moos. 32:4) Hänellä on ainoastaan yksi vanhurskauden, oikeuden ja täydellisyyden mittapuu, ja hän on itse tämä mittapuu.

Mutta on kokonaan kaksi eri asiaa olla luotu täydelliseksi ja pysyä täydellisenä. Jumala ei ole katsonut hyväksi luoda ketään ajattelevista luomuksistaan ainoastaan koneiksi, jotka olisivat kykenemättömiä muuttamaan vaikuttimiaan ja käytöstään. Päinvastoin hän katsoi hyväksi luoda kaikki siveelliset, ajattelevat eli järkevät luomukset oman kuvansa jälkeen — omaan kaltaisuuteensa täydellä vapaudella seurata oikeata, totta ja hyvää, sopu-soinnussa hänen oman esimerkinsä ja hänen oman määräyksensä kanssa, mutta myös vallalla muuttaa eli vaihtaa käytöksensä näissä suhteissa ja tulla kapinalliseksi hänen vanhurskauden lakiaan vastaan. Jumala on kuitenkin pitänyt huolta tästä asiasta säilyttämällä omissa käsissään iankaikkisen elämän vallan, niin että hänellä on täydellisesti tämä asema vallassaan ja että hän voi hävittää kenen tahansa luomuksistaan, jos ne kieltäytyvät tunnustamasta ja tottelemasta hänen vanhurskaita vaatimuksiaan. Hänellä on aikomuksena pyyhkiä ne pois olemassaolosta, ikään kuin ne eivät koskaan olisi olleetkaan, ja sallia ainoastaan sellaisten, jotka sydämessään ovat sopu-soinnussa hänen vaatimustensa kanssa, pysyä iankaikkisesti.

Niiden enkelien joukossa, jotka ovat korkeassa asemassa (joista Saatana alkuperäisesti oli yksi), oli nähtävästi alusta, ja on yhä edelleenkin, eri luokkia eli asteita. Kaikki olivat kuitenkin rakkauden vallan eli lain alaisina, ja myötävaikuttivat yhdessä ja sopu-soinnussa totellen Luojan tahtoa luultavasti useita aikakausia. Hyvyys, rakkaus, ystävällisyys ja tottelevaisuus taivaallisen Isän vaatimuksille, tästä tuloksena ollut onni, olivat pitkän aikaa heidän ainoa kokemuksensa. Mutta aikanaan kehittyi toinen piirre Jumalan suunnitelmassa. Ihminen luotiin enkeliluonnosta erotettuun luontoon, alempaan luontoon — inhimilliseen, ei enkelimäiseen, maalliseen, ei taivaalliseen, lihaksi, ei hengeksi. Edelleen oli ihmissuvulla erikoinen koti, maa, sillä oli perhejärjestely, heitä oli kahta laatua, mies- ja naissukupuolta, ja heillä oli siitoskyky — kyky lisätä omaa sukuaan. Kaikissa näissä yksityiskohdissa erosivat he enkeleistä, jotka eivät ole eri sukupuolta, joilla ei ole mitään perhemuotoja, ja jotka eivät voi jatkaa omaa sukuaan. Jumalan viimeinen luomus

oli epäilemättä kaikkien enkelijoukkojen silmissä ihmetyö, jonka yhteydessä heidän ymmärryskykynsä sai runsaita tilaisuuksia harjoitukseen.

Silloin yksi niistä, joille oli annettu korkea asema ja arvokkuus, ajatellen asian mahdollisuuksia ja miettien itsekkäitä ja kunnianhimoisia ajatuksia, teki sen johtopäätöksen, että jos hän jollain tavalla voisi saada valtaansa äskettäin luodun ihmisparin ja erottaa heidät Jumalasta, silloin voisi hän heidän kauttaan pystyttää valtakunnan, jonka jumalana eli herrana hän olisi, sekä anastaisi itselleen Kaikkivaltiaan paikan ja kunnian ihmissu-kuun ja maahan nähden; ja koska hän seurasi tätä rikollista kunnianhimoaan, sai hän nykyisen nimensä ”Saatana” — Jumalan vastustaja. Hän ei ajatellut eikä koettanutkaan anastaa Jumalan valtaa enkelien yli. Sellainen yritys olisi ollut kohtuuton, koska kaikki enkelit tunsivat hyvin Jumalan ja tiesivät Saatanan yhdeksi heistä itsestään. Sen tähden he eivät olisi suostuneet hänen palvelijoiksi ja seuraajiksi, koska he pitivät paljon parempana Kaikkivaltiaan Jehovan oikeudenmukaista, rakkaudesta rikasta ja viisasta hallitusta, olivat täysin tyytyväisiä siihen, eivätkä olleet millään tavalla kapinallisia sitä vastaan.

Sellaiset itsekkäät ja kunnianhimoiset suunnitelmat olisivat tuskin saaneet jalansijaa Saatanan sydämessä, ennen kuin hän alkoi arvostella Herraa oman väärän mittapuunsa mukaan ja otaksui, että Herra Jehova suoritti ainoastaan kunnianhimoisia ja itsekkäitä suunnitelmia kaikessa toiminnassaan. Siitä johtuu, että pahat sydämet olivat aina valmiita ajattelemaan pahaan toisista, olivatpa nämä sitten kuinka puhtaita, kunnianarvoisia ja hyväntahtoisia tahansa. Varmaankin piti Saatana menettelytapansa viattomana, ainakin alussa, väärin johtopäätöksien kautta ajatellessaan, että Jumala, joka loi ihmissuvun alemmalle tasolle kuin henkiolennot, enkelit, teki sen nurjista ja itsekkäistä vaikuttimista ja että hän rajoitti heidän olinpaikkansa maahan aikoen tehdä heidät sitä täydellisemmin orjikkeeseen. Kun hän kerran oli sallinut näiden kateellisten, kapinallisten ja saastaisten ajatusten tunkeutua sydämeensä, oli ainoastaan ajan kysymys, koska paha kehittyisi edelleen ja esiintyisi selvässä synnissä ja avonaisessa vastustuksessa Jumalan järjestystoimenpiteitä vastaan.

Ehkä Saatana lähestyi Eeva-äitiä Eedenissä sillä väärällä mielipiteellä, että hän teki oikeutta sorretuille, ja selitti hänelle, että ne ankarat määräykset, joilla Jumalan käsky rajoitti Adamia ja häntä erään paratiisin puun suhteen, oli Jumalan puolelta aiheettoman yksinvaltaisen voiman käyttämistä, joka ryösti heiltä sen vapauden, joka oikeudella oli heidän ja jonka harjoittaminen varmuudella olisi heidän hyödykseen. Hän viittasi myös Eeva-äidille (ja mahdollisesti tämä oli hänen oman kieron mielipiteensä todellinen ilmaus), että Jumala menetteli petollisesti heidän kanssaan, kun hän sanoi, että tuon kielletyn puun hedelmän syöminen tuottaisi heille hävityksen — kuoleman. Saatana ei ollut koskaan huomannut tai nähnyt kuolemaa niiden Jumalan luomusten keskuudessa, jotka oli tehty hänen kuvakseen ja joille oli annettu järki, ja sen tähden hän ei ainoastaan luke-
nut Jumalalle nurjia vaikuttimia luomisen yhteydessä, vaan otaksui nyt kierossa mielen-tilassaan, että Jumala oli tahallansa valehdellut luomuksilleen aikomuksella edistää omia suunnitelmiaan ja pitääkseen heitä jossain määrin tietämättömyydessä ja tilassa, jota Saatana epäilemättä siihen aikaan johtopäätöksensä kautta piti hirmuvaltaisena ja sortava-
vana herrautena.

Paha mielijohde teki suuren vaikutuksen. Eeva-äidin mieli, joka aina tähän silmänräpäykseen saakka oli ollut kiitollinen Jumalaa kohtaan ja pitänyt arvossa kaikkea hänen armahtavaisuuttaan ja kaikkia hänen siunauksiaan, ja joka oli tunnustanut hänet armon ja totuuden, hyväntahtoisuuden ja rakkauden lähteeksi, tuli myrkytetyksi ajatuksella, että hänet oli tehty narriksi ja että häneltä oli ryöstetty asianomainen vapaus, jotta häntä esittäisiin hankkimasta suurempaa tietoa, joka oikeastaan oli hänen oikeutensa, mutta jonka Jumala aikoessaan pitää heidät tietämättömyyden orjuudessa oli esittänyt heille väärin, ja kohdellut heitä ikään kuin tieto tuottaisi heille kuoleman, mitä vastoin tämä äsken löydetty ystävä, Saatana, joka rakasti heitä enemmän ja oli innokas heidän menestymisensä ja vapautensa puolesta, vakuutti heille, että kielletyn hedelmän syöminen ei toisi mukanaan onnettomuutta ja kuolemaa, vaan tuottaisi sen sijaan kasvamisen tiedossa, vapaudessa ja kaikkien heidän voimiensa käyttämisessä. Myrkytys vaikutti nopeasti: itsekkyyks ja voitonhalu heräsi Eeva-äidin sydämessä, jolla ei koskaan ollut sellaisia tunteita, koska ei mikään hänen aikaisemmissa kokemuksissaan koskaan ollut johtanut hänen mieleensä sellaisia ajatuksia ja tunteita.

Se, minkä Saatana suoritti tässä asiassa, erotti hänet luonnollisesti Kaikkivaltiaasta. Hän uskalsi kaikkensa neuvokkuudessaan ottaakseen ihmissuvun vangiksi ja tehdäkseen sen palvelijakseen, valtakunnakseen, tai niin kuin hän itse olisi ilmaissut sen, hän uskalsi kaikkensa pyrkiessään vapahtamaan inhimillistä perhettä Jumalan sorrosta. Kun hän näki rikkomuksen vaikutuksen ja seurauksen, että ihmispari ajettiin pois Eedenistä ja suljettiin pois elämää ylläpitävistä puista, niin että he vähitellen alkoivat kuihtua ja hukkaa – tuli epäilemättä hän, niin kuin Eeva-äitikin, petetyksi odotuksissaan. Raamattu ilmoittaa meille, ettei Adamia petetty. Hän tiesi, mikä häntä odottaisi tottelemattomuuden hedelmänä. Hänen osansa rikkomuksessa oli vapaaehtoinen; voisimme sanoa sitä itsemurhaksi. Siinä ajatuksessa, että hänen vaimonsa täytyi kuolla, koska hän oli syönyt kielletystä hedelmästä ja tuntiessaan, että kaikki hänen ilonsa siten loppuisi, hän päätti kuolla hänen kanssaan. Jos hän olisi paremmin ymmärtänyt Jumalan luonteen, sellaisena kuin se on sitten ilmennyt Jumalan menettelytavan kautta sovituksen yhteydessä, hän olisi epäilemättä toivonut Jumalalta apua vaikeuteen ja olisi pysynyt tottelevaisena Jumalan käskyä kohtaan hinnalla millä hyvänsä.

Mutta palataksemme Saatanan: kun hän oli valinnut pahan tien, näyttää jokainen askel hänen tiellään sen jälkeen vievän hänet yhä kauemmaksi ja kauemmaksi pois jokaisesta vanhurskauden periaatteesta, niin että kun hänen ensimmäinen valheensa – ”ette suinkaan kuole” – lienee lausuttu melkoisella vilpittömyydellä, pyrkii hän yhä edelleen sen jälkeen, ja vielä tänä päivänä, lujittamaan väärää väitettään ja pettämään ihmisiä saadakseen heidät uskomaan, ettei ole mitään sellaista kuin kuolema; että kun he kuolevat, ovat he elävämpiä kuin koskaan ennen. Se on sama vanha valhe – ”ette suinkaan kuole” – sovitettuna nykyisiin olosuhteisiin. Kukaan ei tunne Saatanaa paremmin kuoleman todellisuutta sellaisena, kuin se kohtaa koko ihmisperhettä, eikä kukaan tiedä paremmin kuin hän, että jos ihmisperhe ymmärtäisi selvästi ja varmasti synnin laidan, sen rangaistuksen, lunastushinnan ja sitä seuraavan ennalleenasettamisen, veisi totuuden vaikutus suvun sen vanhurskasta ja kuitenkin armeliasta Luojaan kohtaan.

Mutta tämän Saatana tahtoo estää. Hän koettaa sen tähden sokaista ihmisten mielet Jumalan todelliseen luonteeseen ja suunnitelmaan nähden ja toiselta puolen johtaa heidän mieliinsä vääriä ja herjaavia ajatuksia Jumalan luonteesta ja suunnitelmasta. Sen sijaan että saisi ihmiset huomaamaan, että kuolema kaikkine siihen kuuluvine kärsimyksineen – henkisine, siveellisine ja ruumiillisine rappioloineen ja sairauksineen – on tulos tottelemattomuudesta Jumalaa kohtaan, tulos hänen vääryytensä seuraamisesta, hän sitä vastoin koettaa saada heidät ajattelemaan, ja hän on onnistunut saamaan moni vakuutetuksi, että suuri Jehova, joka selittää, että hän itse on oikeus ja rakkaus ruumiillistuneena, loi ihmissuvun mitä suurimmassa määrin väärellä ja rakkaudettomalla tavalla; että hän teki tämän ilkeämielisillä aikomuksilla äärettömän suurta enemmistöä kohtaan; että hän aikoi ja määräsi ennakolta sydämessään, ennen kuin hän loi ihmisen, että tuhannet miljoonat ihmissuvusta joutuisivat iankaikkiseen vaivaan; että ”pieni lauma” vietäisiin kirkkauteen todistuksena siitä, mitä hän olisi voinut tehdä, jos hän olisi ollut hyvänsuopa. Tällä tavoin ja monen muun samanlaisen petoksen ja juonen kautta vastustaja on 6000 vuoden kuluessa hämmäntänyt ihmisten arvostelukyvyn ja vetänyt heidän sydämensä pois Jumalasta ja hänen totuutensa sanomasta. Apostoli vahvistaa ja selittää tämän sanoessaan, ”Tämän maailman jumala on niin sokaissut [uskottomien mielet], ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva”, ettei se valistaisi heitä ja karkottaisi tietämättömyyden pimeyttä ja vääriä käsityksiä ja sallisi heidän nähdä taivaallisen Isän todellista luonnetta ja armosta rikasta suunnitelmaa. — 2 Kor. 4:4

Minne hyvänsä Jumalan ilmestyksen valo (ei ainoastaan Raamattu, vaan myös ”totuuden henki”) menee, se tuo mukanaan enemmän tai vähemmän vaaraa Saatanan vääristä eksytyksistä lähtevälle pimeydelle. Totuus on tuhat kertaa järkevempi kuin Saatanan eksytys ja se levenisi nopeasti hänen vahingokseen, ellei hän olisi niin viekas ja kavala menettelytavassaan, sillä hän muuttaa alituisesti väriä ja keksii uutta vilppiä ylläpitääkseen vanhaa valhettaan ja vietelläkseen, jos mahdollista, valitutkin. Yksi hänen ensimmäisistä jättiläismäisimmistä ja menestyksellisimmistä yrityksistään totuuden vastustamiseksi ja saadakseen aikaan sen, että eksytys näyttäisi mahdolliselta ja miellyttävältä, oli suuren antikristillisen järjestelmän, paavikunnan, kehittäminen. Tämän kautta hän harjoitti mitä ihmeellisintä vaikutusvaltaa koko maailmassa, niin että ihmissuku, joka näinä päivinä on saanut enemmän valoa ja vapautta tuosta hirveästä laitoksesta, katsoo takaisin sen vallan aikakauteen ja kutsuu sitä ”pimeiksi vuosisadoiksi” — pimeiksi vääryyteen, eksytykseen ja taikauskoon nähden, pimeiksi taipumattomaan ja kauheaan niiden vainoamiseen nähden, jotka koettivat palvella Jumalaa sopusoinnussa omantuntonsa käskyn kanssa, vainoamiseen nähden, joka oli julma samassa määrin kuin sen esineet olivat saaneet totisen valon ja olivat uskollisia esittäessään sitä kansalle. Niin perkeleellinen oli tämä suuri laitos järjestystoimenpiteissään ja vaikutuksessaan ja niin täydellisesti se esitti Saatanan neuvokkuuden, kunnianhimon ja viekkauden, että Herra vertauskuvallisesti kuvasi sen, ikään kuin se olisi ollut Saatana itse. Se oli sanan täydellisimmässä merkityksessä hänen sijaisensa hänen väittäessään olevansa Jumalan maaherra.

Kaikkiällä ennustuksissa löydämme yhdenmukaisen kuvauksen ja esityksen Saatanasta ja hänen pääedustajastaan valistuneiden keskuudessa. Esimerkiksi kuvailtuaan

Babylonin vallan kukistumista, kuvaus, joka osittain voidaan sovittaa kirjaimelliseen Babyloniin ja luonnollisen Israelin orjuuteen, mutta erityisesti hengellisen Israelin vankeuteen hämärässä ja salaperäisessä Babylonissa – jatkaa profeetta kuvausta, joka ensisijassa sopii Saatanan omaan rataan ja joka toisessa sijassa voidaan sovittaa luonnollisen Babylonin syntyyn ja kukistumiseen, sekä vielä edelleen salaperäisen Babylonin syntyyn ja kukistumiseen. Hän sanoo:

”Kuinka olet taivaasta pudonnut, sinä kointähti, aamuruskon poika! Kuinka olet maa-
han syösty, sinä kansojen kukistaja! Sinä sanoit sydämessäsi: Minä nousen taivaaseen,
korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan ja istun ilmestysvuorelle [Jumalan
kansan valtakuntaan], pohjimmaiseen pohjolaan [pohjoisia plejadeja on kauan pidetty
avaruuden keskipisteenä, Kaikkivaltiaan valtaistuimena]. Minä nousen pilvien kukkuloil-
le, teen itseni Korkeimman vertaiseksi. Mutta sinut heitettiin alas tuonelaan [sheoliin,
unohduksiin], pohjimmaiseen hautaan. Jotka sinut näkevät, ne katsovat pitkään, tarkasta-
vat: Onko tämä se mies, joka järisytti maan, järkytti valtakunnat, joka teki maanpiirin
erämaaksi ja hävitti sen kaupungit, joka ei päästänyt vankejansa kotiin?” – Jes. 14:12-17

On totta, että Babylon korotti itsensä muiden valtakuntien yli; on myös totta, että
paavikunta, antikristus, korotti itsensä yli maan kansojen, koetti hallita niitä rautavalti-
kalla ja vaati oikeutta siihen totisen Kristuksen nimessä. Mutta niin kuin toinen kokonaan
hävitettiin, niin on myös suurella Babylonilla, porttojen äidillä, niin paljon varmemmin
odotettavana lopullinen lankeemuksensa suuren myllynkiven tavoin, joka heitetään
mereen, eikä se enää koskaan nouse. Näiden kunnianhimo omistaakseen vallan muiden
yli on ollut suuri, mutta Saatanan kunnianhimo tulla muita Jumalan luomuksia korkeam-
maksi oli vielä suurempi, koska että hän halusi oman valtakunnan ja omia alamaisia,
valtakunnan, joka kilpailisi Kaikkivaltiaan valtakunnan kanssa – valtaa maan päällä, niin
kuin Jehovalla on valta taivaassa. Mutta tämäkään ei menesty; ja Saatanana itse ensin sido-
taan Lunastajan hallituksen tuhanneksi vuodeksi, jolloin kirous otetaan pois ja maailma
siunataan, mutta jälkeempään, niin kuin Raamattu selvästi osoittaa, hävitetään täydellises-
ti yhdessä kaikkien enkeliensä kanssa – kaikkien hänen sanansaattajiensa kanssa, kaik-
kien, jotka seuraavat hänen johtoaan ja käyvät hänen tietään. – Matt. 25:41; Hebr. 2:14;
Ilm. 2:10

Saatanan liittolaiset pahassa – Pahojen henkien joukot

Niin kuin olemme jo Raamatun tietojen mukaan nähneet, Saatanalla ei ollut enkelien
keskuudessa liittolaisia salahankkeensa ja kapinansa alussa. Sitä vastoin ymmärrämme,
että kaikki pyhät enkelit olivat täysin myötätuntoisia Jumalan hallitukselle. Opimme
myös, että muutamat heistä saivat tehtäväkseen hallita langennutta ihmistä ja jos mahdol-
lista, auttaa suvun takaisin sopusointuun Jumalan kanssa ja pidättää sitä turmeltumasta
enempää. Tämä tapahtui ennen vedenpaisumusta Nooan aikana. Enkelit saivat silloin
ensimmäisen kokemuksensa syntiin, uskottomuuteen Jumalaa kohtaan ja siveelliseen
eroavaisuuteen nähden. Tästä tuli heille koettelemus, koska se osoitti pahan elämän
suunnan mahdollisuuden Jumalan tahtoa vastaan. Se osoitti huvien ja etujen mahdolli-
suuden sellaisen tien tuloksena ja siitä tuli siten heidän uskollisuutensa ja tottelevaisuus-
tensa koetus Jehovaa kohtaan. Raamattu ilmoittaa meille selvästi, että muutamat enkelit,

jotka ennen olivat pyhiä ja tottelevaisia, tämän koettelemuksen aikana tulivat rikkojiksi, lankesivat syntiin ja tulivat sen saastuttamiksi. Sekä Juudas että Pietari puhuvat ”enkeleistä, jotka eivät säilyttäneet ensimmäistä tilaansa” ja joiden vapauden Jumala sen tähden rajoitti pannen heidät pimeyden kahleissa säilytettäväksi suuren päivän tuomioon, jolloin heidän asiansa kuullaan. — 2 Piet. 2:4; Juuda 6

Nämä langenneet enkelit ovat erotetut pyhistä enkeleistä ja ovat sittemmin tunnetut pahoina henkinä eli perkeleinä, ja Saatana on tunnustettu ”perkeleitten ruhtinaaksi”, heidän johtajakseen, jonka kanssa he työskentelevät tehdäkseen vahinkoa ihmisten keskuudessa. Kun he eivät käytä aikaansa hyviin asioihin ja ovat jätetyt itsekseen pahaan, meitä ei pidä kummastuttaa, että paha heissä saavuttaa suuren laajuuden ja että he Saatanan uskollisina liittolaisina painavat mieliin hänen alkuperäistä valhettaan — ”Ette suinkaan kuole.” Nähtävästi alkoivat nämä langenneet enkelit, pahat henget, hyvin pian vedenpaisumuksen jälkeen vietellä ihmiskuntaa uskonnon varjolla. Vaikka sidottuina eli vangittuina siinä merkityksessä, etteivät he enää voineet esiintyä ihmisten keskuudessa näkyvissä, lihallisissa ruumiissa, löysivät he pian turmeltuneessa suvussa sellaisia, jotka olivat halukkaita jättämään itsensä heidän asiamiehikseen eli meedioikseen, joiden ruumiiden kautta he vaikuttivat. Sellaiset ”meediat” eli inhimilliset yhdyskanavat pahojen henkien ja ihmissuvun välillä tunnettiin väärissä uskonnoissa vanhana aikana nimillä ”fetissi”, ”taikuri”, ”noita”, ”loihitija”, ”poppamies” ja ”pappi.” Heidän erilaiset ponnistuksensa saavuttaakseen valtaa Israelin kansan yli, jonka Jumala oli valinnut edustajakseen maailmassa joksikin aikaa, on selvästi esitetty Raamatussa ja israelilaisia varoitettiin niistä ankarasti. Niille, jotka tulivat ilmoitusasiamiehiksi pahojen henkien ja Israelin välillä, säädettiin melkoisen ankaria lakeja — rangaistuksen ollessa kuolema.

Ihminen on luonnollisesti Jumalan kuva ja sellaisena hän on vapaa, riippumaton olento. Tämä vapaus ulottuu hänen siveelliseen toimintaansa; siitä seuraa sanonta ”vapaa, siveellinen olento.” Kuinka paljon hyvänsä hän kadottaneekin henkilökohtaista vapauttaan, tai tulee henkilöiden tai omien halujensa orjaksi, hänen siveellinen toimintansa on siitä huolimatta vapaata — hän on vapaa tahtomaan, vapaa käyttämään mieltänsä niin kuin itse tahtoo. Jos hän tahtoo jättää mielensä Herran tahdolle, hän voi tehdä sen; jos hän tahtoo antautua pahalle vaikutukselle, hän voi tehdä sen; ja jos hän tahtoo olla riippumaton joko Jumalasta tai pahoista vaikutuksista, hän voi tehdä sen, siihen määrään kuin hänen ruumiilliset voimansa ja henkinen arvostelukykynsä sallii. Mutta kun hän on huonontunut lankeemuksen ja sen perityn heikkouden kautta, on hänen arvostelukykynsä, kuten myös hänen tietonsa ja kykynsä ajatella, heikentynyt ja sen tähden hänen siveellinen riippumattomuutensa on verrattain vaarassa, kun ”villitsevät henget ja perkeleitten opit” hyökkäävät hänen kimppuunsa, niin kuin Raamattu julistaa tällaisen pahuuden vaikuttavan koko maailmassa. (1 Tim. 4:1) Sen tähden ei ole hämmästyttävää, että langenneilla enkeleillä, pahoilla hengillä, on ollut mahdollista saada haltuunsa lukemattomia medioita kaikkina aikoina ja kaikissa maissa. He ovat myös tarkkoja medioiden vaalissa ja etsivät niin pitkälle kuin mahdollista niitä, joilla on henkistä kykyä, jotta he näiden luonnollisten ja henkisten kykyjen kautta voisivat perinpohjaisemmin vaikuttaa hallitakseen joukkoja ylimalkaan. Sen tähden huomaammekin, että nämä meediat, papit, taikurit, noidat, loihitijat, tähtienselittäjät ja poppamiehet pakanamaissa sekä intiaanien

keskuudessa olivat viisaimpien ja taitavimpien keskuudessa. Nykyisenä aikana nämä pahojen henkien asiamiehet ovat kristikunnassa usein tunnetut tällä erikoisella nimellä meediat, kuten spiritistien keskuudessa. Tämä on oikea nimi, jolla heitä voidaan nimitää, sillä ne, jotka antautuvat näille pahoille vaikutuksille tullakseen yhdyskanavaksi ihmisten kanssa, ovat aivan yksinkertaisesti ainoastaan meedioita eli apuvälineitä, joiden kautta pahat henget ilmoittavat itsensä joko sanoilla tai koputuksilla, kirjoituksella tai jollain muulla tavalla.

Näiden pahojen henkien yleiset tavat ja opit, jotka on esitetty sellaisten meedioiden kautta, ovat kaikkina aikoina ja kaikissa maissa olleet käytäntöön nähden olleet. He esittävät itsensä väärässä valossa ja väittävät olevansa kuolleiden henkiä harvinaisine poikkeuksineen, jolloin he ovat olleet kyllin rohkeita väittämään, että he ovat pahoja henkiä, niin kuin esimerkiksi on asianlaita kiinalaisten keskuudessa. Katso myös 1 Kor. 10:20. Valheellisesti esittämällä itsensä kuolleiksi ihmisolennoiksi he suorittavat moninaista ja hyvin menestyksellistä toimintaa:

1) He tukevat alkuperäistä valhetta, jonka Saatana lausui Eedenissä – ”Ette suinkaan kuole.”

2) Tämän vääryyden kautta he herättävät ennakkoluuloja ihmisten mielissä evanke-
liumia ja kaikkia sen järjestystoimenpiteitä kohtaan.

3) Siten he saavat aikaan sen, että Jumalan järjestystoimenpiteet ihmisen lunastami-
seksi ja toipumiseksi synnistä ja synnin rangaistuksesta, kuolemasta, näyttävät epäjoh-
donmukaisilta, järjettömiltä ja merkityksettömiltä. Heidän oppinsa, joka kieltää, että
synnin palkka on kuolema ja väittää sen sijaan, että synnin palkka on iankaikkinen vaiva,
ei ainoastaan herjaa Jumalan luonnetta esittämällä hänet vääryyden ja julmuuden olento-
na, vaan se saattaa myös Raamatun opin lunastushinnasta näyttämään naurettavalta, sillä
langenneenkin ihmisen järki voi huomata, ettei Herramme kuolema Golgatalla voinut
lunastaa sukua iankaikkisesta vaivasta, ja että jos heidän oppinsa olisi totta, ei olisi mitään
vastaavuutta rangaistuksen ja lunastushinnan välillä.

4) Se saattaa opin ylösnousemuksesta näyttämään turhalta ja järjettömältä siten, että
jos ei ole kuolleita, kuinka voisi silloin mikään kuolleiden ylösnouseminen tulla kysymyk-
seen? Jos kaikki tulevat kuoltuaan elävämmiksi kuin mitä he koskaan ennen ovat olleet ja
ovat paljon paremmassa tilassa kuin ennen, mitä etua silloin olisi ylösnousemuksesta? Tai
minkä tähden se esitettäisiin toivona, ja ainoana toivona, josta evankeliumi kertoo?

5) Se raivaa tietä orjuuttaville eksytyksille. Pakanain keskuudessa tämä on levinnyt
melkoisesti vanhempien palveluksen ja sielunvaellususkon muodossa – että ne, jotka
kuolevat ihmisinä, oltuaan jonkun aikaa ruumiittomassa tilassa, syntyvät uudestaan
maailmaan koirina tai kissoina, hevosina tai lehminä, rottina tai hiirinä ja saavat kokea
näiden mykkien eläinten eri kokemuksia, tai jos he ovat arvokkaita, saavat siirtyä
korkeampiin ehtoihin.

6) Kristikunnassa tämä paha otti saatanallisimman muotonsa ja tämä väärä oppi tuli
perustukseksi kaikille karkeille eksytyksille ja taikauskolle, joiden kanssa kristikunta on
taistellut. Ei olisi voinut olla oppia iankaikkisesta vaivasta, ellei olisi ollut tätä pahojen

henkien oppia, jonka mukaan kuolleet ovat eläviä ja kykenevät kärsimään. Ei voisi olla oppia kiirastulesta, jos ei tätä oppia olisi. Niin ollen ei myöskään voisi tulla puheeksi rukoukset kuolleiden puolesta, tai messujen maksaminen niiden puolesta. Niin ollen ei myöskään ilman sitä olisi voinut kehittyä niitä suuria papillisia laitoksia, jotka ovat liho-
neet tästä vääryydestä ja orjuuttaneet ihmiskunnan petoksillaan ja väärillä esityksillään Jumalan luonteesta ja suunnitelmasta.

7) Vaikka paavikunnan valta murtui 16. vuosisadan suuren uskonpuhdistusliikkeen ansiosta, tästä petollisesta perustuksesta pidettiin kuitenkin kiinni – perustuksesta, jonka pahat henget olivat esittäneet ja jota he tukivat kaikkien kansojen keskuudessa monilla merkeillä, ilmauksilla ja todistuksilla; ja uskonpuhdistajat astuivat esiin yhä tämän alkuperäisen valheen sitomina, valheen, jonka valheen isä oli opettanut ja jota hänen pahojen henkien joukkonsa tukivat. Siten tuli se myös protestanttilaisuudessa kaikkien niiden vaikeuksien ja eksytysten perustukseksi, joiden kanssa eri lahkot siitä saakka ovat taistelleet. Se on suureksi osaksi sokaissut heidät Jumalan valolle ja estänyt heitä kaikkien pyhien kanssa käsittämästä Jumalan rakkauden leveyttä, pituutta, syvyyttä ja korkeutta. – Efe. 3:18

8) Sovittamalla itsensä uuteen asemaan se on viimeisenä viitenäkymmenenä vuotena näytellyt seurakunnan valonkantajan osaa ja ollut johtavanaan kaikkia, jotka ovat halunneet, totuuteen. Tässä suhteessa sen todellinen luonne on ilmaistu henkeytetyssä sanassa, sillä apostoli selittää, ”itse Saatana tekeytyy valon enkeliksi.” – 2 Kor. 11:14

9) Spiritismin ei ole onnistunut kietoa kristittyjen suurta enemmistöä. Vaikka heitä on muokattu sen väärän opin kautta, että heidän kuolleet ystävänsä ovat eläviä, kristityt ovat ylimalkaan tavalla tai toisella tahtomattaan tulleet huomaamaan, että meediat (parhaat, jotka Saatana on voinut saada) eivät ole olleet sellaisia, jotka Jumala valitsi välittämään tietoa ja tulemaan kanaviksi hänen ja heidän ystäviensä väliselle yhteydelle, ystäviensä, joiden he eksytyksessään luulevat elävän ja usein olevan heitä likellä, vaikkakin näkymättöminä. Niin ollen on suuri vastustaja, antaessaan spiritismin koota pahaa, säilyttää siinä sekä johtaa siihen niin monta kuin mahdollista, huomannut välttämättömäksi toimittaa vielä ovelia kiusauksia vielä uskollisempia totisen kristikunnan jäljittelyjä nimillä

Kristillinen tiede (christian science) ja teosofia

Näitä järjestelmiä, jotka kunnioittavat Jumalan sanaa ja hyväksyvät Kristuksen nimen omistamatta uskoa Kristukseen lunastajana, käytetään syöttinä kristityille, jotka ovat heräämisillään tänä aikana, aikomuksella tyydyttää heidän haluaan jollakin uudella ja paremmalla, kuin inhimillisten perimätietojen akanoilla, joilla he ovat eläneet niin kauan. Nämä väittävät, että he ruokkivat seuraajiaan tieteellisellä totuudella syrjäyttäessään sen totuuden, joka sanan täydellisimmässä merkityksessä on tiedettä.

10) Nähdessään, että ennalleenasettaminen kuuluu Jumalan suunnitelmaan lähitulevaisuudessa, vastustaja pyrkii johdattamaan ihmiskunnan huomion pois Jumalan suunnitelmasta Kristillisen tieteen kannattajien mielen lääkitsemisen eli parantamisen kautta, teosofien ja ennustajien kautta. Kieltäessään Raamatun totuuden (lunastuksen) perustuksen nämä osoittavat meille petolliset totuuden jäljittelyt, että Saatanan valta vietellä kristi-

kuntaa on loppumaisillaan ja että hänen huoneensa käy perikatoaan kohden, mitä ajatteleviin henkilöihin tulee. Tuhatvuotiskauden aamun valo koittaa yli ihmissuvun ja eksytyksen suuri puolustaja on saavuttanut äärirajansa. Jumalalle olkoon kiitos, että hänet pian sidotaan ja estetään pettämästä maailmaa Kristuksen hallituksen tuhentena vuotena, jolloin Herran tunto täyttää koko maan, niin kuin vesi peittää meren!

Luodessamme silmäyksen pakanuuteen näemme selvästi näiden pahojen henkien kauhean ja alentavan toiminnan, kuinka he ovat takoneet kansan kahleisiin käyttämällä yliluonnollisia voimiaan inhimillisten asiamiestensä kautta. Voimme esimerkkinä mainita fakiirit meidän päiviemme Intiassa ja noituuden, jota on harjoitettu kaikkialla maailmassa menneenä pimeänä aikana. Raamattu osoittaa meille evankeliumin vaikutuksen näihin perkeleen töihin ja näyttää, että Jumalan totuuden valo on ”maailman valo”, mikä yksin kykenee hälventämään vastustajan pimeyden. Pane merkille se taistelu valon ja pimeyden välillä, joka mainitaan apostoli Paavalin kokemuksissa, kun hän matkusti Aasian läpi Eurooppaan, kuinka ”monet niistä, jotka olivat tulleet uskoon, menivät ja tunnustivat ja ilmoittivat tekonsa. Ja useat niistä, jotka olivat taikuutta harjoittaneet, kantoivat kirjansa kokoon ja polttivat ne kaikkien nähden; ja kun niiden arvo laskettiin yhteen, huomattiin sen olevan viisikymmentätuhatta hopearahaa. Näin Herran sana voimallisesti kasvoi ja vahvistui.” — Apt. 19:18-20

Apostolit taistelivat alituisesti näiden pahojen henkien kanssa, jotka toisinaan koettivat vastustaa evankeliumia, mutta jotka ylimalkaan näkivät olevansa aivan kykenemättömiä vetämään vertoja niille korkeammille voimille, jotka vaikuttivat apostolien kautta. Me luemme, että eräässä tilaisuudessa paha henki etsi yhteyttä evankeliumin kanssa ja ajoi meedion seuraamana apostolia ja hänen seuralaisiaan huutamalla, ”Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita, jotka julistavat teille pelastuksen tien.” Mutta missä määrin tämä oli yritys yhdistää evankeliumi pahojen henkien opin ja meedioiden kanssa, tai missä määrin se oli teräväjärkinen juoni, jonka kautta pahoilla hengillä oli aikomus saada aikaan se vaikutus, joka seurasi — nim. meteli kansan keskuudessa ja vastustus apostoleja kohtaan — sitä emme voi päättää. Joka tapauksessa kuitenkin yksi asia on selvä, ja se on, että apostolit tunnustivat nämä meedioiksi, ei kuolleiden meedioiksi, vaan pahojen henkien, langenneiden enkelien, meedioiksi. Ja joutuessaan tekemisiin apostolien kanssa nämä pahat henget eivät koskaan kieltäneet itseänsä. — Katso Apt. 16:16-19; 19:15; Jaak. 2:19

Samalla tavalla olivat pahat henget Herramme palveluksen aikana löytäneet monta juutalaista, jotka olivat halukkaat ottamaan heidät vastaan. Nämä tunnettiin ”riivattuina.” Kun he olivat monen pahan hengen riivaamia, niin kuin usein oli asian laita, uhrilta puuttui melkein kaikki itsensä hillitseminen. Lukuisat pahat henget hallitsivat sen ajatuksia, sanoja ja tekoja, ja se käyttäytyi kuin mielipuoli. Jeesus itse paransi monta riivattua, samoin kuin tekivät nekin, jotka hän lähetti ulos, antaen heille oman henkensä, voimansa ja vaikutuksensa. Luukkaan 4:34-37 ja Matteuksen 8:28-33 ovat mielenkiintoisia kertomuksia tapauksista, jolloin pahoja henkiä ajettiin pois ja ne keskustellessaan Herran kanssa eivät ensinkään koettaneet kieltää, keitä he olivat, vaan tunnustivat, että Herralla oli valta ja voima heidän ylitseen sekä että he odottivat tulevaa ratkaisua nykyiseen pakko-tilaansa, vankeuteensa — ratkaisua eli tuomiota asiassansa.

”Meidän taistelumme ei ole [ainoastaan] taistelua verta ja lihaa vastaan”

Edellisestä näemme, että Saatana itse ja pahat henget, hänen liittolaisensa pahassa, käyttävät todella suurta voimaa ihmissuvun keskuudessa ja sen kautta, sekä taistelussa Jumalaa ja sovitussuunnitelmaa vastaan, jonka Hän on tehnyt ja jota alettiin suorittaa Herramme ensimmäisessä tulemisessa ja kuolemassa lunastushintana syntisten edestä. Ainoastaan tältä näkökannalta voimme selvästi käsittää apostolin sanojen merkityksen — ”Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.” (Efe. 6:12) Ja kun huomaamme, että langennut ihminen on aivan kykenemätön puolustamaan itseään tuota kavalaa vastustajaa vastaan ja että Herran kansa voi paeta hänen juoniaan ainoastaan siinä määrin kuin heidän sydämensä ovat täydellisesti uskollisia Herraa kohtaan ja huomaavaisia hänen sanaansa kohtaan — koska hän silloin antaa sellaisille erikoisen avun ja vapahduksen pahasta, joka viettelisi valitutkin, elleivät he saisi tätä apua — siten johdumme kysymään: Miksi Jumala sallii suuren vastustajan siten ympäröidä ihmiset petollisella eksytyksellä, väärillä opeilla ja jossain määrin myös ihmetöillä tukeakseen niitä?

Vastaus tähän kysymykseen, ja ainoa tyydyttävä vastaus, joka voidaan antaa, on, että Jumala ei nykyisenä aikana koeta sovittaa koko maailmaa itsensä kanssa, ei koeta saattaa koko ihmismaailmaa sopusointuun itsensä kanssa, vaan sitä vastoin ainoastaan valitsee lunastetusta suvusta ennaltamäärätyn pienen lauman, uuden luomuksen, joka Jumalan kaitselmuksen alaisena tekee kutsumisensa ja valitsemisensa lujaksi tulemalla sydämesään Jumalan rakkaan Pojan, heidän lunastajansa, Herransa ja Ylkänsä kuvan kaltaisiksi. Maailman kokemus näiden vastustajan petoksien alaisena paljastuu täydellisesti tuhatvuotiskautena. Kaikki huomaavat silloin ja näkevät täydellisesti niiden petollisten, kietovien ja turmiollisten vaikutusten arvon, joka seuraa kaikkia teitä, paitsi vanhurskauden tietä, ja kaikkia muita henkiä, paitsi Jumalan henkeä. Kaikki huomaavat siten, kuinka täydellisesti he ovat kiedotut ”perkeleen pauloihin, joka on heidät vanginnut.” (2 Tim. 2:26); kuinka täydellisesti he ovat olleet tämän maailman jumalan sokaisemia Jumalan luonteen totiseen valoon nähden, joka loistaa Kristuksen kautta. (2 Kor. 4:4) Kaikki ovat silloin oppineet läksyn muutamista asioista: 1) Että Jumala on kaikkien luotujensa todellinen ystävä ja että hänen lakinsa ovat heidän edukseen ja hyväkseen. 2) He ovat oppineet tuntemaan pahan petollisen luonteen, sellaisena kuin se on valaistu Saatanassa ja langenneiden enkelien esimerkeissä, sekä heidän omassa henkilökohtaisessa kokemuksessaan. 3) He ovat oppineet, etteivät he ehdottomasti luota omaan arvostelukykyynsä ja että ihmisen rajoitetulle tiedolle, ja sellaisissa olosuhteissa, on mahdollista, että valo voi näyttää pimeydeltä, pimeys valolta, hyvä pahalta ja paha hyvältä. Tämä läksy on iankaikkisesti arvokas, niin että koko ihmissuku oppii ehdottomammin luottamaan Jumalan viisauteen, niin hyvin kuin hänen hyvyyteensä ja voimaansakin.

Pahan toiminta

Kuitenkin siitä huolimatta nämä eksytykset ja taikauskot auttavat ihmisiä pitäen heitä orjuudessa ajan, jolloin he olisivat kykenemättömiä käyttämään vapauttaan oikein, koska ainoastaan täydelliset ihmiset, ainoastaan sellaiset, jotka ovat täydellisesti Jumalan kuvan

kaltaisia ja joita Jumala johtaa, ovat asianomaisesti varustetut itsehallintoon, joka olisi heidän omaksi edukseen. Samaan aikaan on myös Saatanan ja hänen liittolaistensa ja maailman vastarinta, joka aiheutuu edellisten petoksista ja eksytyksestä, suunnattu totuutta ja niitä vastaan, jotka tulevat sen palvelijoiksi, aina sitä mukaa kun he ovat uskollisia totuudelle ja innokkaita sen palveluksessa. Kuninkaallinen Mestariimme, elävän Jumalan uskollisin palvelija, selitti niille, jotka seurasivat hänen askeleissaan, ”Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennenkuin teitä. Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sen tähden maailma teitä vihaa.” (Joh. 15:18,19) Niin ollen voimme sanoa, että luonnollisen lain vaikutuksesta seuraa, että ”kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi.” (2 Tim. 3:12) Ja nämä vainoamiset ja vastustus maailman, lihan ja perkeleen puolelta ovat Herran vasarana, talttana ja kiillotusvälineinä, joita hän käyttää uuden luomuksen kehittämisessä.

Jumala käyttää näitä vastustuksen apuneuvoja, jotka vastustaja itse hankkii ja aiheuttaa, että (sekä ihmisten että perkeleiden) viha ja vastustus koituu hänelle ylistykseksi, sen kautta että juuri nämä hänen valitun seurakuntansa kokemukset ja murheet tuottavat meille ”iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti.” (2 Kor. 4:17) Nämä ovat ne apuneuvot, joiden kautta Jumalan suuren temppelin elävät kivet vuollaan, muotoillaan, kiillotetaan ja valmistetaan sopusoinnussa suuren arkkitehdin piirustuksen kanssa siinä tarkoituksessa, että kaikki maan perheet siunataan ennen pitkää tämän temppelin kautta, ja, niin monta kuin tahtoo, saatetaan täyteen sopusointuun Herran kanssa. Kun Jumalan kansa siten huomaa, että ihmisten vastustus suureksi osaksi riippuu ja on seurauksena heidän langenneesta tilastaan ja siitä eksytyksestä ja sokeudesta, johon he ovat joutuneet Jumalan ja vanhurskauden suuren vastustajan juonien kautta, olkoon heillä suurta myötätuntoa, ei ainoastaan maailmaa kohtaan ylimalkaan, vaan myös heidän vastustajiansa ja vainoojiansa kohtaan. Kaukana siitä, että toivoisivat kosta heille, rakastakoot he todellakin vihollisiansa ja tehkööt hyvää sellaisille, jotka vainoavat heitä, huomattessaan sanan varsinaisessa ja mitä todellisimmassa merkityksessä käsittävänsä ”etteivät (he) tiedä mitä tekevät.”

Ihmisten keskuudessa, jotka ovat sovituksen vastustajia, tunnemme monta, jotka kaikki työskentelevät eri tavoilla ja eri vaikuttimista suuren vastustajan kanssa Jumalaa ja hänen sovitusyötänsä vastaan. Jos ensimmäiseksi näiden joukkoon mainitsisimme porttoloiden ja pelihuoneiden omistajat, kapakoitsijat, fetishit, meediat, noidat jne., esittäisimme ehkä asian niin kuin suuri enemmistö todennäköisesti katsoisi sen olevankin. Mutta Jumalan näkökannalta, jonka me koetamme saavuttaa, näyttää asia kokonaan toiselta — että ne, jotka ovat ajatuksen johtajia sivistyneissä maissa ja jotka vastustavat totuuden valoa ollen nimeltään sen palvelijoita, ovat mitä edesvastuullisimmassa paikassa Jumalan silmissä ja ovat useimmissa tapauksissa, vaikka usein tietämättään, Saatanan maallisia aseita. — Apt. 3:17

Toivomme monen suhteen, jotka ovat tulleet kosketukseen totuuden valon kanssa evankeliumikautena ja nyt sen lopussa, on että heidän vastustuksensa totuutta kohtaan perustuu ainakin osaksi sokeuteen, niin kuin apostoli selittää puhuessaan niistä, jotka ristiinnaulitsivat Herramme, ”Minä tiedän, että olette tietämättömyydestä sen tehneet, te

samoin kuin teidän hallitusmiehennekin.” (Apt. 3:17) Tältä näkökannalta meillä voi olla toivoa muutamien mitä väkivaltaisimpien totuuden vastustajain suhteen, kuten kehitysoopin kannattajien, teosofien, spiritistien, kristillisen tieteen kannattajien, katolilaisten ja protestanttien suhteen. Toivomme on luonnollisesti pienempi niihin nähden, jotka ovat valaistut nykyisen totuuden kautta, mutta jotka kateudesta, kunnianhimosta tai ylpeydestä, toivoessaan olevansa jotakin, ovat tulleet Herran työn vastustajiksi. Sellaiset lankeavat ylimalkaan universalismin eksytykseen sokeuduttuaan Herran läsnäoloon, samoin kuin lunnaisiin nähden. Meidän ei kuulu tuomita heitä, mutta meidän kuuluu pelätä heidän tähtensä, ja heidän asemaansa nähden meidän on otettava huomioon Raamatun sovellutus, joka selittää, ”mahdotonta on niitä, jotka kerran ovat valistetut ja taivaallista lahjaa maistaneet ja pyhästä hengestä osallisiksi tulleet ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailman ajan voimia, ja sitten ovat luopuneet — taas uudistaa parannukseen, he kun jälleen itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki häpäisevät.” (Hebr. 6:4-6) Meidän tulee huomata näiden raamatunpaikkojen täyttyminen, ettemme pidä yhteyttä sellaisten pimeyden hedelmättömien töiden kanssa, vaan pikemminkin nuhtelemme niistä ja vetäydymme pois heidän yhteydestään, jotka eivät vaella apostolin oppien mukaan ja joilla ei ole sitä uskoa, joka kerta kaikkiaan on annettu pyhille, eikä myöskään sen henkeä, sillä kaikki sellaiset ovat Saatanan puolella ja Herraa sekä hänen suunnitelmaansa vastaan, jossa sovitus, lunastushinta, on keskipiste. — 2 Piet. 2:21; 2 Tess. 3:6; Juuda 3

Kun tarkastelemme kiusauksia, on hyvä muistaa, että Herramme kiusaukset erämaassa hyvin selvästi valaisivat kaikkia niitä kiusauksia, joiden esineenä uusi luomus on.

Vastustajan kiusauksia

Eräs vastustajan kiusaus, joka näyttää hyvin sopivan lihan haluihin, on ajatus siitä, että uusi luomus on Jumalan kaitselmuksen alaisena sillä tavalla, että kaikilla heidän aineellisilla toimillaan pitäisi olla menestys. Tämä on kuitenkin luonnollisen ihmisen viisastelua, eikä sillä ole tukea Jumalan sanassa, jonka täytyy johtaa uuden luomuksen arvostelukykyä. Vanha mieli pitää kiinni siitä, että läheisen sukulaisuuden Jumalan kanssa, lapseksioton ja sen lupauksen perusteella tulevasta kanssaperillisyydestä valtakunnassa varmaankin täytyy tuoda mukanaan siunauksia, suojaa ja suosiota maallisiin asioihin nähden; ensimmäinen ajatus koskee terveyttä. Miksi vihittyjen kuolevaisten ruumiittemme pitäisi olla kipeitä tai tuntea kipua? Jumala ei varmaankaan lähettäisi sairautta tai kipua, ja sen tähden sen täytyy johtua perkeleestä. Tämä on todistelu; ja jos sellainen tulee vastustajaltamme, emmekö silloin pitäisi sitä todistuksena Jumalan epäsuosiosta ja ottaisi sitä huomioon ja rukoilisi vapautusta siitä?

Vastustaja herättää meidän aikanamme näitä kysymyksiä eri kanavien kautta suurella itsepäisyydellä; ja johtaa mieleen myöntävän vastauksen niihin, niin että monet eivät edes aavistakaan sitä hänen aiheuttamukseen — että ruumiillinen sairaus Jumalan kansassa on merkki Jumalan epäsuosiosta; että lääkkeiden käyttö on todistus puuttuvasta uskosta Jumalaan; että sen sijaan olisi luotettava uskon rukoukseen; että myös luonnollisilla israelilaisilla oli sellaisia etuja ja he käyttivät niitä, ja paljon enemmän tulisi henkisten israelilaisten luottaa Jumalaan parantajanaan. Mormoonit, ”kristillisen tieteen” ja

”kristillisen allianssin” kannattajat käyttävät hyväkseen näitä syitä mitä voimakkaimmalla tavalla johtaakseen harhaan ja vangitakseen – jos mahdollista valitutkin, kääntääkseen heidän mielensä pois totuudesta.

Tosiasia on, että uusien luomusten todelliset edut ovat usein ristiriidassa heidän ruumiillisten etujensa ja ehtojensa kanssa. Puhuen siitä profeetta Daavid selittää, ”Ennen kuin minua nöyryytettiin, eksyin minä.” Uudet luomukset – ei heidän kuolevaiset ruumiinsa – on otettu Jumalan lapsiksi; Jumala todellakin teki, niin kuin olemme nähneet, lihan uhraamisen (sitten kun se on vanhurskautettu) ehdoksi, jonka täytyy tapahtua ennen sikiämistä eli lapseksiotta. Siten ei ollut luonnollisen Israelin laita, jonka ruumiilliset edut ja aineelliset siunaukset jne. esikuväsivat niitä olotiloja ja ehtoja, jotka vallitsevat tuhatvuotiskautena, jolloin vastakuvallinen kuningas ja vastakuvallinen valtakunta ovat hallitsemassa. – 2 Moos. 15:26; 3 Moos. 26:3-15; 5 Moos. 28:1-14

Sitä vastoin täytyy pitää tärkeänä osana uuden luomuksen koettelemuksesta, että heidän täytyy maallisiin asioihin nähden ”vaeltaa uskossa eikä näkemisessä.” Niin, vielä enemmänkin: heidän täytyy kärsiä vainoa, täytyy harjoittaa itsensäkieltämistä, heidän täytyy olla niin kuin viettelijät, vaikka puhuvatkin totta, niin kuin ne, joilla ei mitään ole, mutta joilla kuitenkin (uskon kautta) on kaikki, niin kuin tyhminä ja kuitenkin todellisesti viisaina Jumalan edessä; ja näin siihen määrään saakka, että profeetan kuvauksen Mestari-stamme täytyy suuressa määrin sopia kaikkiin, jotka seuraavat tarkasti hänen askeleis- saan – ”Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana.” Profeetta selittää, ”Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme (syntisinä) paratut.” Älkäämme unohtako, että parantumisemme, eli vanhurskauttamisemme, tapahtui ennen hyväksymistämme jäsenenä Kristuksen ruumiiseen, uuden luomuksen jäsenenä ja että hyväksymisemme tähän korkeampaan lapseuden ja kanssaperillisyyden tasoon tapahtui sillä erikoisella ehdolla, että ”kärsimme hänen kanssaan”, tai niin kuin se uudelleen ilmaistaan, että meidän tulee täyttää ”mikä vielä puuttuu Kristuksen ahdistuksista.” – Jes. 53:4,5; Room. 8:17; Kol. 1:24

On totta, että Herralla Jeesuksella ei ollut sairautta, koska hän oli täydellinen, mutta siitä huolimatta on kirjoitettu, että hän ”säili (ihmisten) heikkouksiamme” ja ”otti päälleen meidän sairautemme”; hän heikentyi sitä mukaa, kun ”hänenstä lähti voima ja paransi” joukot. – Hebr. 4:15; Matt. 8:17; Luuk. 6:19

Alipappeina meitä täytyy myös kärsimysten koskea ja saattaa meidät myötätuntoisiksi maailmalle, jonka kuninkaiksi, papeiksi ja tuomareiksi me ennen pitkää tulemme. Mutta ei ole välttämätöntä, eikä mahdollistakaan, meille antaa paljoa ruumiillisesta voimastamme tai ottaa toisten heikkouksia ja sairauksia päällemme; kuitenkin meillä jokaisella on tämänlaatuista kokemusta jollakin tavalla osallisuutemme perusteella lankeemukseen, sillä kaikki me olimme ”luonnostamme vihan lapsia niinkuin muutkin” ja osallisia huokaavan luomakunnan suruihin. Herramme elämänvoiman antaminen ei tapahtunut seurakunnan tähden, sillä seurakuntaa ei voitu tunnustaa, ennen kuin hänen uhrinsa oli suoritettu, esitetty Isälle ja ennen kuin Isä oli hyväksynyt sen meidän hyväksymme – ei ennen helluntaita. ennen kuin henki oli tullut hänen seuralaisiinsa, oli turhaa julistaa heille taivaallisia asioita. (Joh. 3:12; 16:13; 1 Kor. 2:10-12) Sen tähden

Herramme käytti tarmoaan ja voimaansa esittääkseen vertauksia ja arvoituksia, joita myöhemmin voitiin ymmärtää hengen avulla; mutta pääasiallisesti parantaakseen ruumiillisia epätäydellisyyksiä ja siten osoittaakseen kuvaannollisesti niitä suurempia töitä ja loistavia parannuksia, joihin saamme ottaa osaa nyt ja valtakunnassa – avaamalla ymmärryksen silmiä ja saattamalla siveellisesti kuolleet kuulemaan Herran äänen, ja jo nyt alkamaan uuden elämän. Apostolin selityksen mukaan meillä on siten etu ”panna henkemme veljiemme edestä” – täyttämällä ”Kristuksen ahdistuksia... hänen ruumiinsa hyväksi, joka on seurakunta.” – 1 Joh. 3:16; Kol. 1:24

Tämä ei ryöstä näiltä sanoilta niiden todellista merkitystä, eikä merkitse, että elämämme antaminen veljien puolesta ei maksaisi meille mitään ruumiin voimien uhria ja että ”Kristuksen ahdistukset” eivät maksaisi meille ruumiillista kipua. Herramme väsymys ja elämänvoimien menettäminen sekä sääli meidän heikkouksiamme kohtaan vastustaa jokaista sellaista ajatusta. Meidän ei sen tähden tule toivoa onnistuvamme paremmin kuin maailma maallisissa toimissamme, vaan että saamme kokea tappiota, ”kärsiä hänen kanssaan.” Sellaiset tappiot kunniaan nähden ihmisten keskuudessa ja taloudelliseen hyvinvointiin nähden tulee ottaa vapaaehtoisesti vastaan, sillä Mestari-lamme ei ollut kunniaa ja hän ”tuli köyhäksi” halutessaan tehdä toiset rikkaiksi ja apostoleilla oli sen tapaisia kokemuksia ja he antoivat meille esikuvan. Miksi eivät kaikki voi nähdä, että Timoteuksen ”usein uudistuvat vaivat”, Paavalin ”pistin lihassa” ja Epafrodituksen ”sairaus” olivat samantapaisia ruumiillisia kärsimyksiä, joiden nyt sallitaan kohdata Herran uskollisia? On totta, että ne olivat kaikki perkeleestä siinä merkityksessä, että Saatana alkoi synnin ja että heidän kärsimyksensä olivat muutamia sen seurauksista, mutta ne eivät olleet sen enempää Saatanasta kuin heidän vankeutensa, ruoskimisensa, haaksirikkonsa ja kuolemansakaan.

Luultavasti Saatana oli välillisesti, ellei välittömästi, syynä kaikkiin näihin ruumiillisiin onnettomuuksiin, jotka ovat yhteisiä kaikille ihmisille. Apostoli ei pitänyt itseään Jumalan unohtamana sellaisissa kokemuksissa, vaan ylisti niitä sen uhrin osana, joka hänen sallittiin uhrata, sen kärsimyksen osana, joka hänen sallittiin kestää Herran ja totuuden tähden. Ja kuta enemmän nämä kärsimykset ylittivät toisten ihmisten kärsimykset, sitä enemmän hän iloitsi ja katsoi tulevan kirkkautensa sen kautta lisääntyvän. Kuitenkin meidän täytyy tehdä ero kärsimysten välillä, jotka johtuvat vanhurskauden tähden, ja kärsimysten välillä, jotka johtuvat vääristä töistä. Apostoli esittää, että ihmiset tuottavat itselleen paljon kärsimystä sekaantumalla toisten asioihin ja toisten pahoihin tekoihin, ja me voimme mainita ylensyömisen (Fil. 3:19) ja itsekurin puutteen niinä pahoina asioina, jotka tuottavat kärsimystä ja jota ei voida pitää kärsimyksenä vanhurskauden tähden. Älköön kukaan iloitko sellaisista kärsimyksistä, vaan mieluummin surkoon, rukoilkoon ja paastokoon – harjoittakoon itsensä hillitsemistä. Mutta kun uudet luomukset huomaavat tilaisuuden oven avoimeksi ja menevät siitä sisälle innolla ja uhraavaisuudella, ja siitä seuraa ruumiillisia kärsimyksiä, jota menettelytapaa maailmalliset ehkä pitävät ajattelemattomuuden tuntomerkinä, älkööt he hävetkö, vaan kiittäkööt Jumalaa sellaisten murheiden tähden ja iloitkoot siitä, että heidät on katsottu arvollisiksi ”kärsimään” Kristuksen tähden.

Jos sattuu sairautta, joka ei johdu synnillisestä tai itsekkästä syystä, ne voidaan ottaa vastaan kärsivällisyydellä ja kiitoksella, sillä ne synnyttävät myötätuntoa huokaavaa luomakuntaa kohtaan, sekä toivoa ja luottamusta lupaukseen siitä, että kirous otetaan pois tuhatvuotiskauden aamuna. Armo sydämessä harjoittaa todellakin hyvin oivallista vaikutusta jokaiseen elämän toimeen nähden, mutta se ei voisi (ilman yliluonnollista väliintuloa) uudistaa eli ennalleenasettaa ruumiitamme, eikä Jumala tee mitään sellaisia ihmetöitä, jotka vaikuttaisivat vahingollisesti, johtaen meitä vaeltamaan näkemisessä eikä uskossa ja jotka vetäisivät seurakuntaan luokan, jota Jumala ei nyt etsi. niin kuin olemme nähneet, vanhurskauttaa hän meidät sen sijaan uskon kautta, laskee meidät täydellisiksi jättäen meidät kuitenkin todellisuudessa yhtä epätäydellisiksi kuin koskaan. Armo sydämessä ei tee meitä tunteettomiksi kuumuuden ja kylmyyden tai nälän ja janon vaikutuksille, vaikka se antaakin meille kärsivällisyyttä kestää niitä, kun se on välttämätöntä, luottamuksella taivaallisen Isän huolenpitoon ja hänen lupaukseensa siitä, että kaikki lopulta palvelee meidän parastamme, jos se otetaan oikein vastaan uskolla ja kärsivällisyydellä.

Merkitseekö tämä, että maailman etsiessä juuria, yrttejä ja balsamia sairauksiinsa, uuden luomuksen ei pitäisi etsiä tai käyttää mitään tällaista, vaan heidän täytyisi kärsiä kipua ja osoittaa uskoaan? Ei millään tavalla. Muistakaamme ja painakaamme syvästi mieliimme, että Jumala ei kohtele kansaansa evankeliumikautena lihan jälkeen, vaan uusina luomuksina. ”Liha ei hyödytä mitään”; me olemme vihkineet sen kuolemaan, hävitettäväksi tavalla tai toisella, ja meidän etumme uusina luomuksina on pääasiamme. Maallisiin ruumiisiimme nähden meillä on siitä huolimatta etu tehdä, minkä kohtuullisesti voimme pitääksemme se järjestyksessä, vapaana sellaisesta levottomuudesta, jolla on perustuksensa niiden tarpeiden puuttuvassa valvomisessa, kuitenkin aina palvelijoinamme, että kykenisimme täyttämään uhriliittomme. Jos se on nälkäinen ja vaatii ruokaa ja juomaa, meidän täytyy tyydyttää sen vaatimukset kohtuullisissa rajoissa ja antaa sille sellaista ruokaa, jonka uskoisimme Herran hyväksyvän, sellaista, joka parhaiten saattaisi meidät kykeneviksi suorittamaan Herran työtä uskollisesti. Jos sillä on vilu ja epä mukava olo, meidän etumme on antaa niille sen laatuista vaatetta, jonka uskoisimme Herran hyväksyvän. Jos sitä polttaa kuume tai vaivaa kipu, meillä on etu vähentää kuumetta ja lieventää kipua käyttämällä jotakin lääkettä, jonka uskoisimme vaikuttavan hyvää, mutta emme saa jättää itseämme kaukonäkijöille, ”kristillisen tieteen” kannattajille, hypnotisoijille tai muille, jotka käyttävät taikuutta poistaakseen vastustajamme avulla pois kivun, mikä siten kietosi mielen. Uusilla luomuksilla on kaikki edut, joita luonnolliset ihmiset nauttivat heikkojen ja kuolevaisten ruumisraukkojensa huolenpitoon nähden. Niin, ja vielä enemmänkin: jokaisen uuden luomuksen velvollisuus on järkevästi huolehtia ruumiistaan, ja tämä velvollisuus on suurempi uusilla luomuksilla sen tosiasian perustuksella, että heidän ruumiinsa ovat pyhitetyt Herran palvelukseen uhreina — aina kuolemaan saakka, ja heidän tulee tehdä niin suuri uhripalvelus kuin mahdollista.

Joku on lienee valmis sanomaan: ”Niin, minä laittaisin kermaa tai muuta yksinkertaista itsevalmistamaani voidetta palohaavaan, tai panisin ruumiini elimistön kuntoon käyttämällä valintaa eri ravintoaineiden käytössä, mutta pitäisin kokonaan toisena asiana lääkkeiden ja voiteiden ostamista tai lääkärin kutsumista.” Mutta sellainen erotteleminen on järjetöntä. Voisimme yhtä hyvin sanoa, kun on kylmä: ”Otan päälleni vaatteet tullakse-

ni lämpimäksi, jos voin omistaa lampaita, keritä villoja, karstata ja kutoa niitä sekä leikata, koetella ja valmistaa ne vaatteiksi, jotka ovat välttämättömiä suojaksi pakkasta vastaan, mutta en tahdo pukeutua vaatteisiin, joita toiset ovat valmistaneet; eikä sillä ole merkitystä, kuinka paljon parempia ja sopivampia hyvänsä ne ovatkaan.” Tai me petämme itseämme sillä, kun olemme nälkäisiä, että meidän täytyy kylvää ja niittää, puida ja jauhaa, sekä itse leipoa leipämme, ennen kuin se olisi sopivaa syötäväksi. Ja jos meillä on oikeus käyttää hyväksemme maamiehen, teurastajan, leipurin ja räätälin työtä ja taitavuutta antaessamme heidän pitää huolta ruumiillisesta hyvinvoinnistamme, tuntisimmeko silloin synniksi käyttää veljen, naapurin tai vieraan taitavaisuutta ruumiillisen kivun lieventämiseksi? Varmaankaan ei. Meitä ei pidä ymmärtää, niin kuin puolustaisimme myrkkujen käyttöä, vaan me puolustamme terveen järjen käyttöä. Myrkkyjä lääkkeinä voidaan epäilemättä käyttää siinä määrin liiallisesti, että ne johtavat hulluuteen ja rikokseen. Elimistön kuntoon saattaminen ravintojärjestyksen kautta on paljon siedettävämpää, kun se vain on mahdollista. Neuvo uusille luomuksille kuuluu: ”Tulkoon lempeytenne (engl. Raamattu: kohtuullisuutenne) kaikkien ihmisten tietoon”, ja tämä voidaan sovittaa niin hyvin lääkkeiden kuin ruuan jne. käyttöönkin.

Kuinka teki Jeesus ja mitä menettelytapaa seurasivat hänen apostolinsa, jotka kulkiivat hänen askeleissaan? Me vastaamme, ettei ole mitään muistiinpanoa siitä, että Jeesus tai apostolit koskaan paransivat ketään seurakunnasta. On väitetty, että kun Herra paransi sairaita, sen kautta osoitettiin Jumalan tahto tähän asiaan nähden. Vastaamme, etteivät parannetut, vaan parantaja, on esikuvamme. Hän ruokki joukkoja yliluonnollisella tavalla; odottaisimmeko sen tähden tulevamme ravituiksi samalla tavalla? Ei, päinvastoin! niin kuin uuden luomuksen pää kieltäytyi käyttämästä jumalallista voimaa henkilökohtaiseksi virkistyksekseen, niin tulisi myös meidän tehdä. (Matt. 4:24; 26:53) Jos hän lähetti opetuslapsensa ostamaan leipää hänen ollessaan nälkäinen, ja lepäsi kaivolla tai muualla hänen ollessaan väsynyt, ja jos hän, kun hänen elämänvoimansa menettäminen tai uhraaminen väsytti häntä, ei kuitenkaan koskaan pyytänyt vapautusta näistä luonnollisista vaikeuksista, vaan kesti ne ilolla osana uhristaan, niin tulisi myös meidän tehdä.

Vielä enemmänkin: Herramme ilmoittaa, että olisi ollut voiman synnillistä väärinkäyttöä, jos hän olisi käyttänyt pyhän hengen apua poistaakseen sellaisia aineellisia tarpeita, koska se oli hänen käytettävänään toista tarkoitusta varten. Olisi ollut syntyä kutsua jumalallista voimaa suojaksi tai avuksi millekään kuolemisen osalle, koska hän oli tehnyt uhriliiton; ja mikä hyvänsä vetoaminen sen seurausten välttämiseksi olisi ollut vetäytymistä takaisin. ”Jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielisty häneen.” – Hebr. 10:38; Matt. 26:53

Aivan samalla tavalla on seurakunnan laita, sillä me seuraamme johtajaamme. Jos rukoilisimme Jumalan apua kuolevaiselle ruumiillemme, jonka olemme vihkineet kuolemaan, se olisi loukkaus liittoamme kohtaan, jonka kautta jätimme kaikki maalliset etumme ja oikeutemme ihmisinä (ennalleenasettamisen edut, jotka ovat ostetut kalliilla verellä) vaihtaen ne etuoikeuteen saada uusina luomuksina juosta ”kirkkauden ja kunnian ja katoamattomuuden” suuren palkinnon kilparadalla. Se, että pyytää takaisin, minkä on antanut, merkitsee toivoa ottaa uhri takaisin, peruuttaa liitto ja jättää perintömme uusina luomuksina. Tämä käsitys maallisten asiain rukoilemisesta lienee monelle uusi ja muuta-

miin se vaikuttaa epäilemättä lyöntinä, kun he muistavat, että he tietämättään ovat juuri tehneet näin ja että Jumala on kuullut heidän rukouksensa. Voiko tämä merkitä, että heidät siten hyljättiin juoksemasta palkinnon saavuttamiseksi? Emme usko sitä. Me katsomme, että niin kuin maallinen isä olisi pitkämielinen tietämätöntä pientä lastaan kohtaan, niin on Herrakin kärsivällinen kansaansa kohtaan ja jättää huomioon ottamatta heidän aikomuksetta tehdyt erehdyksensä ja ottaa varteen aikomuksen pelkkien sanojen sijasta. Ja niin kuin isä noudattanee pienen lapsensa vähemmän sopivia haluja, niin uskomme, että Herrakin on kunnioittanut kansansa uskoa, vaikkakin sitä on harjoitettu väärin. Mutta asianlaita muuttuu kokonaan toiseksi, kun kasvamme armossa ja tiedossa. Silloin olisi se rikkomus ja merkitsisi kääntymistä pois Jumalan suosioista — liiton hylkäämistä.

Uskon rukous pelastaa sairaan — Jaak. 5:14-16

Tätä kohtaa ja Markuksen 16:17,18 pidetään teksteinä, jotka osoittavat, että Jumalan aikomus on, että uusi luomus luottaisi Jumalan voimaan sairauksien parantamisessa. Tätä kohtaa Markuksen evankeliumissa pidettiin vääränä jo varhaisessa vaiheessa, sillä sitä ei ole vanhimmissa kreikkalaisissa käsikirjoituksissa, ja sitä täytyy sen tähden pitää lisättynä väärennöksenä, joka on tullut jossain viidennellä vuosisadalla.

Mitä tulee Jaakobista esitettyyn kohtaan: 16. jakeessa käy selvästi ilmi, että sairaus, johon viitataan, oli tunnustettu synnin rangaistukseksi — ei helpoksi, vaan vakavaksi sairaudeksi, jolloin oli paikallaan kutsua kokoon seurakunnan, ecclesian, vanhimmat. Sisältö näyttää olevan, että synti oli niin likellä, että sairas syntinen tunsu itsensä täysin erotetuksi Jumalan yhteydestä. Sellaisissa olosuhteissa meidän tulisi odottaa, että synnit tunnustettaisiin ja esitettäisiin rukous niiden anteeksiantamiseksi, ja juuri niin kuuluu määräys: ”Uskon rukous pelastaa sairaan (siitä tuomiosta, jossa hän oli), ja Herra antaa hänen nousta jälleen (terveyteen — ennalleenasettaminen olisi merkki syntien anteeksi-antamisesta); ja jos hän on syntejä tehnyt, niin ne annetaan hänelle anteeksi.” — Katso jae 15.

Jos Saatana ajaa ulos Saatanan, kuinka hänen valtakuntansa pysyy pystyssä — Matt. 12:26

Kun farisealaiset Herran ensimmäisessä tulemisessa syyttivät häntä siitä, että hän ajoi perkeleitä pois Saatanan vallalla, hänen vastauksensa osoittaa, että sellainen menettely Saatanan puolelta oli mahdollinen, mutta ettei sitä voitu pitää otaksuttavana, ja että jos se tapahtuisi, se olisi todistus siitä, että hänen valtansa loppu olisi lähellä — että hän oli kovasti ahdistettu ja että hän oli ryhtynyt tähän viimeisenä keinona, mieluummin kuin kadottaisi valtansa uhrinsa yli. Me emme puolusta ylimalkaista parantamisen ja ihmeiden hylkäämistä Saatanasta olevina, mutta me vaadimme huolellista ja tarkkaa jokaisen henkilön tai järjestelmän koettelemista, joka koettaa saada jalansijaa ihmetöiden kautta. Uuden luomuksen tulee muistaa henkeytetty määräys: ”Koetelkaa henkiä, ovatko ne Jumalasta” — tai Saatanasta. Koetelkaa niitä ja kohdelkaa niitä sen mukaan. — 1 Joh. 4:1

Asiaan kuuluu, kun on puhe tästä kysymyksestä, että kiinnitämme huomion siihen, että ihmetöitä tehtiin tämän aikakauden alussa seurakunnan perustamiseksi, mutta ettei nyt voida sanoa sellaista syytä, kun seurakunta on ollut perustettuna lähes 19 vuosisataa ja on melkein täydellinen. On hyvä muistaa, että henkeytetty apostoli kuvaili oloja aikakautemme lopussa, kun hän ilmaisi, että Saatana itse muuttuu valon enkeliksi (rauhan, terveyden ja tieteen, jota väärin niin kutsutaan, sanansaattajaksi) kaikin eksytyksen petoksin. Apostoli viittaa myös, että Jumala sallii sen menestyä jossain määrin, jotta kaikki ne maan päällä asuvaset tulisivat petetyiksi, joiden nimiä ei ole kirjoitettu Karitsan elämän kirjaan. Hän sanoo, ”Ja sen tähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuutta, vaan mielistyneet vääryyteen.” Voimatekoja ja merkkejä ja valheellisia (pettäviä) ihmeitä tulee odottaa tänä aikana tämän aikakauden ”elonajan” koettelemuksina. (2 Tess. 2:9-12) Älkäämme unohtako Herran sanoja, ”Moni sanoo minulle sinä päivänä: Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet (saarnanneet) ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa [parannusta]? Ja silloin minä lausun heille julki: Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.” — Matt. 7:22,23

On varmasti aika, että kaikkien — kaikkien, joiden ymmärryksen silmät ovat avautuneet ja jotka ovat tulleet huomaamaan, että olemme aikakauden lopussa, jolloin kaikkien näiden ennustettujen asioiden tulisi odottaa saavan täyttymisensä — tulisi tähystellä niitä ja kyetä huomaamaan ne niissä viettelevissä opeissa ja ihmetöissä, jotka vallitsevat kaikkialla kristikunnassa.

Mutta kuinka voimme tietää varmuudella, että ne ovat Saatanan petoksia — ettei mikään niistä ole Jumalasta? Me vastaamme henkeytetyllä sanalla: ”Ellei ne tämän sanan mukaan, niin johtuu se siitä, ettei heillä ole valoa.” (Jes. 8:20, engl. Raamattu) Niiden poikkeamiset sanasta ovat erilaisia — muutamat poikkeavat yhteen suuntaan, toiset toiseen. Suuri joukko niistä voidaan nopeasti katsoa vääriksi, koska ne eivät ole sopusoinnussa evankeliumin perusopin, nim. lunastuksen, kanssa. He eivät ehkä väitä kieltävänsä lunnaita; he saattavat väittää uskovansakin Golgatalla suoritetun suuren syntiuhrin välttämättömyyteen ja voimaan kaikkien lunnaina ja kaiken syntien anteeksiantamisen ja sovituksen perustuksena Isän kanssa. Kuitenkaan ei viettelemisen yritys enää hämmennä niitä, jotka muistavat, että kreikkalainen sana, joka käännetään lunnaksi, on ”antilytron” ja merkitsee ”vastaavaa hintaa”. Tämä Jumalan totuuden koetuskivi osoittaa nopeasti, että kehitys on suora totuuden vastakohta, koska kehitysoppi kieltää lankeemuksen ja lunastuksen tarpeen siitä. Se tuomitsee heti ”kristillisen tieteen” kokonaan epäkristilliseksi, koska se kieltää synnin, kuoleman ja kaiken pahan väittäen, että se on harhakuvitelmaa. Se tuomitsee opin siitä, että Jumala oli synnin ja pahan säätäjä ja alkaja osoittamalla, että Hän aina on vastustanut syntiä ja että Hänellä on ollut voimassa suunnitelma ihmisen vapahtamiseksi vankeudesta lunastuksen kautta, jonka hedelmät ennen pitkää tulevat esille ennalleenasettamisen aikoina.

Mutta mitä sanomme niistä, jotka herjaavat Jumalan pyhää nimeä saarnaamalla sen sisältöisiä perkeleitten oppeja — että iankaikkinen vaiva odottaa suurta elävän ihmiskunnan joukkoa, ja hallitsee jo ääretöntä enemmistöä niistä miljardeista, jotka Raamattu sitä

vastoin selittää olevan ”haudoissaan” odottamassa luvattua siunausta kaikille maan sukukunnille? Jos sellaiset saavat aikaan parannuksia ”minun nimessäni”, tuleeko meidän silloin ajatella Herran yhtyvän heidän vääriin oppeihinsa? Emme saa ajatella niin, nyt kun tuhatvuotiskausi on koittamaisillaan ja sen kanssa kaikki syyt sellaiseen suuren pimeyden puolustukseen häviää. Me emme voi laskea niitä sellaisten joukkoon, joille apostoli kirjoitti, ”Mutta, te veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät niinkuin varas.” Sillä ei ole mitään merkitystä, että he ”voimateoillaan” julistavat uskoaan Kristukseen heidän pian tulevana kuninkaanaan. Kun heillä on sellaisia perkeleitten oppeja suussa ja sydämessään, meidän täytyy päätellä, että heidän uskon parannuksensa ja ihmeelliset työnsä ovat yhtäpaljon perkeleestä kuin samanlaiset spiritismin, ”kristillisen tieteen” jne. parannukset ovat sitä.

Otaksu kuitenkin, sanoo joku, että he osoittavat suurta intoa lähettäessään lähetyssaarnaajia pakanain luokse. Vastaamme, että se ei voi muuttaa yleistä käsitystämme liikkeestä kokonaisuudessaan (myönnämme ilolla ja toivomme innokkaasti, että muutamat tämän liikkeen vangitsemista ja kietomista ovat Jumalan totisia lapsia, jotka toivomme hänen vapauttavan tältä salaperäisen Babylonin alueelta). Muistelkaamme, miten Herra arvosteli aikansa innokkaita lähetysharrastuksia. Hän sanoi farisealaisille (sen ajan ja sen kansan pyhille ihmisille): ”Kun te kierrätte meret ja mantereet tehdäkseen yhden käännyksen; ja kun joku on siksi tullut, niin teette hänestä helvetin (gehennan, toisen kuoleman) lapsen, kahta vertaa pahemman kuin te itse olette.” (Matt. 23:15) Mitä etua voi pakanoilla olla siitä, että heille annetaan vastustajan vääriä oppeja? Niillä harvoilla, jotka voitetaan, on niin paljon enemmän unohdettavaa, kun ennalleenasettamisen ajat alkavat. On yhtä totta meidän aikanamme kuin Kristuksen ensimmäisessä tulemisessakin, että ”olette sen palvelijoita, jolle olette kuuliaiset.” Niin ollen Saatana varmasti tekee suurta työtä kristikunnan nimiseurakunnissa ja erityisesti niiden saarnatuoleissa. Ei ole ihme, että papit, kirjanoppineet ja jumaluusopin tohtorit meidän aikanamme vihaavat totuutta, vihaavat valoa ja vastustavat sitä kaikella tavalla. ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa.” — Ilm. 18:4

Saatana on juuri nyt siinä äärimmäisessä ahdingossa, johon ennen mainitut Herran sanat viittaavat (Matt. 12:26) Tietämättömyyden hunnun nostaminen — yleisen tiedon kasvaminen kaikilla aloilla — tekee mahdottomaksi vanhojen taikauskojen käyttämisen, niin kuin muinoin. Täytyy tuottaa uusia eksytyksiä, muuten ihmiset saisivat totuuden ja pääsisivät häntä pakoon. Hän toimii paljon ”valon enkelinä” — saarnaajana, joka saarnaa muutamille kehitysoppia; lähetyssaarnaajana, joka julistaa iankaikkista vaivaa, huonoja uutisia pakanoille; Eliana, julistaen itsensä suvun ennalleenasettajaksi; tieteilijänä (?), joka koettaa saada ihmiset kieltämään kipunsa ja tuskansa palkiten heidän valheellisuutensa, parantamalla heidän ruumiillisia sairauksiaan, totuuden vääristelyn tehdessä heidät sen jälkeen kykenemättömiksi erottamaan totuutta vääryydestä. Uskokoon Saatanana, että hän edistyy, mutta Herramme sanan mukaan hänen huoneensa pian kukistuu; ja se, että hänen on välttämätöntä näytellä uudistajan ja hyvän lääkärin osaa, on todistus, että kukistuminen on lähellä. Jumalalle olkoon kiitos! Ei viivy kauan, ennen kuin hän on täydellisesti ”sidottu”, ettei hän enää voi ”eksyttää kansoja.” — Ilm. 20:3

Vanhurskauden rakastaminen – vääryyden vihaaminen

Jos tahdomme ymmärtää viisauden Jumalan menettelytavassa uuden luomuksen kanssa nykyaikana, emme saa unohtaa, että hänen aikomuksensa on, että kaikkien, jotka tehdään täydellisiksi Jumalan olemassaolon tasolla, täytyy ei ainoastaan olla hyvää tarkoittavia siinä merkityksessä, että pitävät oikeutta vääryyttä parempana, vaan että he sen lisäksi suuren kokemuksen kautta selvästi ymmärtävät ja täydellisesti pitävät arvossa oikean – vanhurskauden – arvoa ja etuja, sekä sitä hämmennystä ja vahinkoa, joka koituu pahoista teoista. Tästä syystä on uusi luomus erityisten koetusten ja koettelemusten esineenä, jotka koetukset kaikin tavoin ovat ankarampia kuin ne, joita enkelit ovat saaneet kestää, sekä myös ankarampia kuin ne, jotka kohtaavat ihmismaailmaa sen tuomiopäivänä, tuhatvuotiskautena. Niin paljon kuin tiedämme, ei pyhillä enkeleillä ollut erikoista koettelemusta ennen kuin Saatanan hairahduksen ja kunnianhimoisen yrityksen jälkeen saada itselleen maan herraus, mutta meillä on suuri syy otaksua, että hänen lankeamisensa syntiin ja sitä seurannut ihmissuvun lankeemus muodosti koetustilaisuuden, ei ainoastaan niille enkeleille, jotka eivät säilyttäneet ensimmäistä asemaansa ja tulivat pahoiksi hengiksi, vaan myös kaikille pyhille enkeleille. Sen on täytynyt olla heidän uskonsa koettelemus Jehovan voimaan nähden, kun he saivat olla pahan kulun ja todistajina Jumalan näennäisen voimattomuuteen nähden, sen ehkäisemiseen ja hävittämiseen nähden. Kun he näkivät tämän, on heitä itsekutakin täytynyt kiusata ajatus siitä, että myös he voisivat tehdä syntiä saamatta rangaistusta siitä; ja se tosiasia, että he pysyvät uskollisina Herralle, todistaa totuuden siitä, että heidän sydämensä olivat oikeassa nöyryyden ja tottelevaisuuden tilassa vanhurskauden periaatteita kohtaan. He näkevät jo Jumalan suunnitelman suurenmoisen valmistumisen Kristuksen kautta ja huomaavat pian luottamuksensa Jehovan viisauteen, rakkauteen, oikeuteen ja voimaan enemmän kuin oikeutetuksi hänen suunnitelmansa suurenmoisessa täyttymisessä Kristuksen Jeesuksen ja hänen kirkastetun seurakuntansa kautta.

Tämä pyhien enkelien koettelemus ei kuitenkaan ollut niin ankara tai ratkaiseva kuin se koetus, joka tulee uusien luomuksien Kristuksessa Jeesuksessa osaksi, jotka ovat alituisessa kosketuksessa inhimillisen epätäydellisyyden kanssa, sekä uskon ja kärsivällisyyden, rakkauden ja innon koettelemuksissa, aina kuolemaan saakka. Vaikka maailman koetus tuhatvuotiskautena on täydellinen ja ratkaiseva, ja osoittaa täydellisesti, ketkä ovat ja ketkä eivät ole sydäimestään täysin uskollisia Herralle ja vanhurskauden periaatteille, on se siitä huolimatta suuresti eroava seurakunnan koettelemuksista tänä aikana, koska kaikki on suotuista maailmalle, jotta voi täysin ja asianomaisesti pitää arvossa vanhurskautta ja sen tottelemista. Sitä vastoin huomaa uusi luomus nykyaikana, niin kuin apostoli selitti, että ”kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti”, saavat kärsiä. Tämän halukkuuden kärsiä uskollisuuden puolesta Herraa ja hänen hallituksensa periaatteita kohtaan ja sen uskon, jota se merkitsee, hyväksyy Jumala todistukseksi erikoisesta luonteesta. Hänen menettelytapansa tarkoituksena uusien luomusten kanssa tänä aikana on tehdä täydelliseksi nämä luonteet pyhyudessa, saattaa heidät korkeimpaan maaliin sille näkökannalle, että he ilolla kärsivät vahinkoa Herran ja hänen totuutensa tähden niin, että he koettavat palvella Herraa maallisen hyvinvoinnin, kunnian, tulojen ja jopa elämänsäkin kustannuksella.

Koska tätä Jumalan suunnitelman viisautta ei nähdä selvästi, on monta, jotka hämmentyvät Jumalan kaitselmuksen menettelytapaan nähden pienen lauman kanssa. He eivät huomaa, että niin kuin erikoisesti kuumat ja jäähdyttävät menettelytavat ovat välttämättömiä hienon terästyökalun karkaisemiseksi, siten ovat erityisesti kuumat ja karaisevat kokemukset välttämättömiä valmistamaan niitä, joita Herralla on aikomus ennen pitkää käyttää erikoisina edustajinaan ja työaseinaan suuressa ihmisten ennalleenasettamistyössä jne. Paha ei ole koskaan hyvä eikä Jumala ole koskaan siveellisen pahuuden ja synnin alkuunpanija missään merkityksessä tai määrin. Siitä huolimatta on hänen viisautensa ja valtansa sellainen, että hän voi kääntää sen vaikutukset hyväksi. Esimerkiksi, niin kuin olemme nähneet, Jumala ei aiheuttanut Saatanan rikkomusta. Hän loi hänet täydelliseksi, rehelliseksi ja puhtaaksi; ja eräs siunaus, joka hänelle annettiin, oli tahdonvapauden siunaus, joka, kun sitä käytettiin ristiriidassa Jumalan järjestyksen kanssa, teki tuosta kerran pyhästä enkelistä vastustajan, Saatanan. Kaikkivaltiaan vallassa oli heti hävittää vastustajansa, mutta hän näki ennakoita ne suuremmat opetukset, jotka kokemuksen kautta tulisivat ei ainoastaan enkelien, vaan myös ihmissuvun osaksi, hyvään ja pahaan nähden – kokemuksen pahan saastutuksesta ja katkeruudesta ja sen hedelmistä. Sama on synnin laita ihmissukuun nähden: Jumala oli täysin kykenevä hävittämään sen minä hetkenä hyvänsä, kuten Hän lopulta tulee tekemään; mutta hänen viisautensa edeltä näki, kuinka ihmisen viha koituisi hänen kunniaakseen. Siten ei Jumalan lasten tarvitse ollenkaan pelätä Herran lopullista voittoa syntisistä ja synnistä sanan täydellisimmässä merkityksessä. He voivat olla vakuutettuja siitä, ettei päävihollinen eikä kukaan hänen enemmän tai vähemmän kavalista ja enemmän tai vähemmän petetyistä seuraajistaan pahan tiellä voi lopulta saavuttaa herrautta. Jumalan suunnitelma on kulu-
nut jo niin pitkälle, että se paljastaa lopun siitä suuresta salaisuudesta, että hän on antanut synnin ja syntisten kukoistaa ja edistyä jonkin aikaa vastoin Herraa ja hänen uskollis-
siaan.

Älkäämme unohtako ottaa huomioon, että samalla kun kaikki sairaus ja kuolema maailmassa johtuu enemmän tai vähemmän suoraan suuresta Vastustajasta ja lasketaan hänen ansiokseen, jonka kautta synti tuli ihmisen mieleen hänen viettelyksekseen ja turmiokseen, Jumala niin hyvin maailmaan kuin uuteen luomukseenkin nähden valvoo ihmissuvulle koituneen kirouksen eri ilmenemismuotoja, niin että se kokonaisuudessaan koituu ihmisen opetuksiksi ja kasvatukseksi. Mitä maailmaan tulee, saa se oppia yleisessä merkityksessä ainakin jotakin synnin ylenmääräisestä syntyisyydestä ja synnin hylättävyydestä; ja mitä tulee seurakuntaan, uuteen luomukseen, se sisältää ja merkitsee, että sen sallitaan ottaa osaa Kristuksen kärsimyksiin, sekä osallisuutta niihin kärsimyksiin, jotka ovat yleisiä muulle suvulle. Mitä Herraan tulee, meille on erityisesti ilmoitettu, että hänen, joka tulisi ihmiskunnan suureksi ylimmäiseksi papiksi, sopi sääliä heikkouksiimme; ja näin täytyy olla asianlaidan tämän papin ruumiin jokaiseen jäseneseen nähden, niin hyvin kuin Päähänkin, Herraan, nähden. Kristuksen täydellisessä ruumiissa ei varmaankaan ole jäsentä, jolla ei olisi sääliä. Kaikki ovat saaneet kokemuksia ja tietävät täydelleen, kuinka heidän on oltava myötätuntoisia tätä köyhää ihmismaailmaa kohtaan, kun tulee sen ennalleenasettamisen aika, tuomion ja tottelevaisuuden kautta, kiusausten, koettelemusten ja oikaisujen alaisena tulevana aikakautena. Herramme, joka oli täydellinen lihas-

sa ja joka sen tähden ei olisi voinut tulla siten kosketetuksi, jos hän ei olisi käyttänyt elinvoimaansa sairaiden parantamiseksi, sai kokea elinvoimansa sijasta jossain määrin niiden heikkoutta ja kärsimyksiä, jotka hän paransi, niin kuin selitetään: ”Hän otti päälensä meidän sairautemme ja kantoi meidän tautimme.” (Matt. 8:17) Niillä, jotka ovat kutsutut Kristuksen ruumiin jäseniksi, on ylimalkaan hyvin vähän elämänvoimaa annettavana pois yliluonnollisella tavalla, mutta saadessaan jakaa maailman yleiset kokemukset oman epätäydellisen inhimillisen ruumiinsa yhteydessä he ovat myös oppineet tuntemaan suvun raihnaisuuden, jonka kautta he kykenevät omaamaan täyden myötätunnon yleiseen kurjuuteen nähden.

Tästä käy selville, ettemme ole myötätuntoisia sitä ajatusta kohtaan, jota muutamat kannattavat, että nim. pitäisi odottaa Kristuksen ruumiin olevan vapautetun maailman ruumiillisista, yhteiskunnallisista sekä rahallisista koettelemuksista ja vaikeuksista. On totta, että asianlaita oli sellainen esikuvallisten israelilaisten keskuudessa. Heidän palkintonsa uskollisuudesta Herraa ja hänen lakiansa kohtaan oli vapaus kärsimyksistä, koettelemuksista jne., mutta asia on kokonaan toisin uusiin luomuksiin nähden, koska he eivät ole israelilaisia lihan, vaan hengen jälkeen — he ovat Aabrahamin hengellinen siemen. Israelin vastakuvalliset siunaukset uusien luomusten keskuudessa ovat hengellisiä. Kaikki myötävaikuttaa heidän henkiseksi parhaakseen. Jumalan siunaukset taattu heille niin kauan kuin he pysyvät Kristuksen uskossa ja tottelevaisuudessa, niin ettei mikään paha voi lähestyä heidän asuntoaan, jossa he ovat erotettuina ja suojeltuina kaikelta, joka voisi vahingoittaa heitä. Heidän henkisen sukulaisuutensa arvossapitämistä koetellaan kuitenkin alituisesti, tarkoituksella tutkia, arvostavatko he hengellistä luonnollista parempana vai ei, jotta he sitä runsaammin nauttisivat hengellistä ja lopulta tulisivat täydellisiksi uusina luomuksina, kun maallinen uhri on täydellisesti loppu.

Kun uudet luomukset Kristuksessa Jeesuksessa siten huomaavat, että heillä on lukuisia kuumia koettelemuksia, olkootpa ne minkälaisia tahansa, heidän tulee tunnustaa ne todisteiksi uskollisuudestaan, todistukseksi siitä, että Jumala pitää heitä lapsina ja että heitä koetellaan sopuosinnussa heidän uhriliittonsa kanssa, jotta he tulisivat kelvollisiksi ja valmistuneiksi siihen hengen täydellisyyteen ja siihen kunniaan eli kirkkauteen, joka tämän jälkeen seuraa. Jos Herra sen tähden antaa onnettomuuksien kohdata sellaisia, niitä ei saa katsoa samassa valossa kuin jos ne kohtaisivat maailmaa. Maailma on Jumalan tuomion, kuoleman, alaisena moninaisten onnettomuuksien ja muutoksien esineenä, joiden kanssa Jumalalla ei ole mitään tekemistä, niin kuin Herramme selitti, kun hän mainitsi ne kahdeksantoista, joiden päälle torni Siloamissa kaatui, ja ne toiset, joiden veren Pilatus oli sekoittanut heidän uhriensa kanssa ja joita Herran selityksen mukaan ei sen perustuksella voinut pitää muita syntisempinä ja Jumalan kirouksen alaisina suuremmassa määrin kuin muitakaan. (Luuk. 13:1-5) Jumala antaa määrättyjen rajojen sisäpuolella ihmisten ja Saatanan vihan olla yhteydessä ihmismaailman kanssa, mutta hänen valittuun seurakuntaansa nähden on asianlaita kokonaan toisin. Ei mikään, joka kohtaa sen jäseniä, ole sattumaa. ”Kallis on hänen pyhäinsä kuolema Herran edessä.” Ei edes pään hiukset putoa hänen tietämättään. (Ps. 116:15; Matt. 10:30) Niinpä selitti Herra Pilatukselle, kun tämä kysyi, ”Etkö tiedä, että minulla on valta?” ”Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä.” (Joh. 19:10,11) Ja tämä on totta jokaisesta

Kristuksen ruumiin jäsenestä siitä saakka kun se sikisi uudeksi luomukseksi. Niin, meillä on kaikki syyt uskoa, että Jumalan kaitselmus ulottuu jossain määrin uusien luomuksien ulkopuolellekin, nim. niihin, joiden elämä ja edut ovat läheisessä yhteydessä heidän kanssaan. Jos uudet luomukset saavat kuumia koettelemuksia, heidän ei tule pitää niitä omituisina, niin kuin heille tapahtuisi jotakin outoa, vaan heidän tulee tietää, että vastaavat koettelemukset ovat tulleet kaikkien Kristuksen ruumiin jäsenten osaksi päästä alkaen ja tulevat kaikkien osaksi, kunnes viimeinen jalkaluokan jäsen on tullut koetelluksi, täydelliseksi tehdyksi, hyväksytyksi ja kirkastetuksi. Jos nämä sitten tulevat vastustuksen tai vainon muodossa kodissa tai muinaisilta ystäviltä ja naapureilta tai nimiseurakunnan jäseniltä, tai jos ne tulevat vastuksellisten raha-asioiden tai köyhyyden muodossa, tai jos ne tulevat sairauden, kivun, ruumiillisen onnettomuuden jne. muodossa, millä tavalla tahansa, tulee Herran kansan olla tyytyväisiä ja tuntea Isän rakkaus ja hänen kaitselmuksensa huolenpito kaikkiin heidän asioihinsa nähden. Osa uskon koettelemuksesta on se, että luottaa täydellisesti tässä suhteessa. Olla vakuutettu siitä, että on Jumalan lapsi ja perillinen, ja kuulla puhuttavan Jumalan kaitselmuksesta ja samaan aikaan saada osakseen murhetta, on hyvin ankara uskon koetus niille, joita vaaditaan vaeltamaan uskossa eikä näkemisessä, jos he toivovat lopulta tulevansa hyväksytyiksi voittajiksi. Sen tähden ottakaamme vastaan luottamuksella ja rakkaudella, mitä hyvää tai ahdistusta Herran kaitselmus lähettäneekin, ja käyttäkäämme ne hyödyksemme painamalla mieliimme niiden opetukset.

Ymmärryksemme Jumalan huolenpidon suhteen kaikissa elämän kysymyksissä, maallisissa niin hyvin kuin taivaallisissakin, ei tulisi tehdä meitä välinpitämättömiksi aineellisiin asioihimme nähden. Päinvastoin meidän tulee muistaa, että olemme yhteiskunta- ja rahaetujen tilaisuuksien ja edesvastuiden hoitajia, samoin kuin terveytemmekin hoitajia. Meidän velvollisuutemme on sen tähden tehdä mitä voimme parantaaksemme yhteiskunnallisia epäkohtia, joita tulee vastaan. Meidän tulee olla ystävällisiä ja hienotunteisia, antaa selityksiä, ja kaiken voimamme mukaan koettaa estää vaikuttimiemme ja aikomustemme väärinymmärrystä. Meidän täytyy koettaa viisaasti varoa kaikkea, joka näyttäisi liiallisuudelta tai hurjuudelta, ja siten suosittaa Jumalaamme, hänen luonnettaan, hänen kirjaansa ja hänen seurakuntaansa toisille. Tällä tavalla annamme valomme loistaa. Raha-asioissa tulee meidän olla ymmärtäväisiä ja säästäväisiä, eikä tehtävissämme hitaita, aivan niin kuin ei meillä olisi Jumalaa, aivan niin kuin kaikki riippuisi meidän omista ponnistuksistamme; mutta siitä huolimatta on meidän sydämässämme huomattava ja asian toimittamisessa uskonhuonekunnan edessä ilmaistava luottomme Herraan ja että koska kuulumme hänelle, kaikki etumme ovat hänen suojelevassa huolenpidossaan. Jos kuitenkin käytettyämme parhaamme mukaan viisautta ja varovaisuutta jne., tulisi köyhyys tai taloudellinen perikato, meidän tulee katsella sitä niin, että Herra on nähnyt sellaiset kokemukset meille uusina luomuksina paremmiksi, kuin suurempi menestys. Meidän täytyy tunnustaa hänen siunattu kaitselmuksensa asioissamme, mitkä hänen menettelytapansa ja meidän kokemuksemme sitten lienevätkin. Samoin on terveyden laita. Jos tulee sairaus, kuolevaisten ruumiidemme asianomainen hoito vaatii, että meidän tulisi käyttää kohtuullista pontevuutta varataksemme lääkkeitä tietomme ja arvostelukykyämme mukaan. Jos ponnistukset onnistuvat, meidän tulee antaa sydämem-

me tunnustus Herralle. Jos ne epäonnistuvat, meidän ei tule epäillä hänen valtaansa, vaan sen sijaan odottaa edelleen siunauksia niiden koettelemusten yhteydessä, joita saamme kokea. Uusien luomuksien tulisi todellakin kääntää sydämensä Herran puoleen luottamuksella jokaisessa hädässä tai onnettomuudessa, samalla kuin he käyttävät ahkeruuttaan vastustaakseen vaikeutta ja haluavat tietää, minkä läksyn he voivat oppia kokemuksestaan ja missä määrin nämä opetukset tulevat rangaistuksen muodossa jostain väärästä menettelystä, tai vitsan ja sauvan muodossa, joka on määrätty saattamaan lampaan takaisin tieltä, joka käy väärään suuntaan pois paimenen askeleista. ”Sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat.” Herran kansa ei ole iloonsa, rauhaansa ja lohdutukseensa nähden riippuvainen ainoastaan tasaisesti hyvistä terveyden, raha-asiain ja yhteiskunnallisen menestyksen eduista, vaan se voi iloita Jumalan rauhasta kaikissa oloissa ja suhteissa sekä kykenee sydämestään iloitsemaan sekä paimenen vitsasta että sauvesta. Kuten profeettakin muinoin, voivat monet uudet luomuksetkin sanoa, ”Ennenkuin minua nöyryytettiin, eksyin minä.” Monet heistä ovat oppineet, että suuret siunaukset tulevat murheiden yhteydessä.

Seurakunnasta ja Herran huolenpidosta sen suhteen on profeetallisesti sanottu, ”... parantaa kaikki sinun sairautesi.” (Ps. 103:3) Jokainen yritys sovittaa tämä evankeliumiseurakuntaan, sen ruumiillisiin olosuhteisiin, täytyy välttämättömästi olla voimaton ja heikko. Kuka ei tiedä seurakunnan päähän nähden ja aina viimeisiin jalkaluokan jäseniin saakka, että Herra ei ole katsonut hyväksi parantaa heidän kaikkia ruumiillisia sairauksiaan? Kuka ei tiedä, että niin monet pyhistä ovat kuolleet ruumiillisiin sairauksiinsa? Lääketieteen mukaan kalliilla Lunastajallamme oli, vaikka hän oli ruumiillisesti täydellinen, tiedemiehille tunnettu sairaus, kun hänen hikensä Getsemanessa oli veripisarain kaltainen. Saman tieteen mukaan ja täydessä sopusoinnussa todellisuuden kanssa kuoli hän, joka oli täydellinen lihaan nähden, nopeammin kuin ne kaksi pahantekijää, jotka ristiinnaulittiin hänen kanssaan, sairauden tähden – hänen sydämensä puhkeamisen tähden. Kuka ei tiedä, että apostoli Paavalilla oli aina kuolinpäiväänsä saakka ”lihassa pistin” ja että Herra kieltäytyi ottamasta sitä pois vakuuttaen sen ohessa hänelle, että jos hän kärsivällisesti kestää kärsimyksen, tuottaa se hänelle vielä runsaampaa armon siunausta? Kuka ei tiedä, että jaloimmat Jumalan pyhistä koko aikakauden aikana ovat kärsineet sairauksia; ja kaukana siitä, että olisivat saaneet kaikki sairautensa parannetuiksi ja sen sijaan tulleet täydellisiksi, kuolivat? Tämän raamatunkohdan sovittaminen ruumiilliseen sairauteen ei sopisi siis yhteen Raamatun kanssa, mutta sen sovellutus ennustuksena uusien luomuksien henkisestä tilasta on todellakin hyvin sopiva. He taistelevat henkisiä kärsimyksiä ja sairauksia vastaan, ja tämä raamatunkohta vakuuttaa, että heidän tulee odottaa, että jokainen sydämen sairaus parannettaisiin niin gileadin palsamalla, ympäröitäisiin niin Herran sanan ylenmäärin suurilla ja kalliilla lupauksilla, korvattaisiin niin sillä rauhalla ja ilolla, jota ihmiset eivät voi antaa, eivätkä ottaa, että sydämen sairaus, levottomuus, ei enää tunkeudu sinne, missä pyhän hengen rakkaus, ilo ja rauha vallitsee ja säilyy.

Markus 16:9-20 on lisätty

Kaikki oppineet myöntävät, että nämä jakeet ovat lisäyksiä. Niitä ei ole missään vanhimmissa kreikkalaisista käsikirjoituksista — ne ovat väärennettyjä. Ei ole totta, että kaikki, jotka uskovat Herraan Jeesukseen, voivat juoda myrkyllisiä nesteitä ja olla kosketuksessa myrkyllisten käärmeiden, tarttuvien tautien jne. kanssa vahingoittumatta; heillä ei myöskään kaikilla ole ollut valtaa parantaa sairaita ja ajaa pois perkeleitä. Että hyväksyy tämän tai esittää sen Raamatun osaksi, on sen tähden lisäys Jumalan sanaan ja lisäys yleiseen hämmennykseen tärkeässä asiassa.

Ajatus siitä, että Herran kansalla tulisi olla erikoisia etuja ruumiilliseen terveyteen ja muihin luotujen olentojen etuihin nähden (enemmän kuin maailmalla), on petosta ja paula sekä ristiriidassa kaikkien asianomaisten odotusten kanssa uuden luomuksen puolelta, mikä on osoitettu edellä. Herra ja apostolit olivat seurakunnan esikuvia, ja toivon ja vapauden sijasta yleisistä vaikeuksista, jotka lepäävät huokaavan luomakunnan yli, koski heidän vihkiytymisensä osallisuutta näihin murheisiin, jotta he tulisivat kosketukseen ihmisten raihnaisuuden tuntemuksen kanssa. Herramme hylkäsi vastustajan kiusauksena mielijohteen siitä, että hän käyttäisi jumalallista voimaa tyydyttääkseen nälkäänsä neljänkymmenen päivän paastoamisen aikana erämaassa. (Matt. 4:3,4) Kun hän oli väsynyt, hän lepäsi Samarian kaivolla hänen opetuslastensa mennessä ostamaan ruokaa, kun hän sitä vastoin olisi voinut kutsua ja käyttää jumalallista valtaa voimiensa uudistamiseksi. (Joh. 4:6) Näissä tilanteissa oli ravinto asianomainen lääke nälän tuskalle ja lepo oli sopivaa lääkettä ruumiin väsymykselle, ja Herra käytti näitä lääkkeenä. Meillä ei ole mitään tietoa siitä, että hänellä olisi ollut mitään pitkällistä kärsimystä, mutta emme epäile, että hänellä olisi ollut vapaus käyttää juuria, yrttejä tai muita lääkkeitä yhtä hyvin kuin hän käytti ruokaa ja lepoakin. Hermokärsimys, joka aiheutti hänen verisen hikensä ja lopullisen sairautensa, sydämen puhkeamisen, tuli hänen palveluksensa lopussa. Hän tiesi, että hänen hetkensä oli tullut. Hänellä, joka vältti rukoilemasta taivaallista voimaa saadakseen enkelien suojelusta ja joka kieltäytyi kutsumasta avukseen samaa voimaa tyydyttääkseen nälkäänsä ja helpottaakseen väsymystä, oli siitä huolimatta täydellinen vapaus kutsua tämä voima seuralaistensa hyödyksi, niin kuin esimerkiksi silloin, kun hän ruokki joukkoja, asetti myrskyn ja piti huolta verojen maksamisesta. — Matt. 14:15-21; Mark. 4:36-41; Matt. 14:24-27

Samalla tavalla huomaamme, etteivät apostolit käyttäneet mitään erikoisia etuja ja siunauksia, joita heillä oli enemmän kuin muilla, aineellisten tarpeiden ja sairauksien avuksi. On totta, ettei meillä ole kertomusta siitä, että kellään kahdestatoista apostolista oli sairautta, lukuun ottamatta Paavalia, jonka heikkoja silmiä (Apt. 9:8,18; Gal. 4:15; 6:11) Herra ei halunnut tehdä paremmiksi, ei edes kiihkeiden pyyntöjenkään johdosta, vaan vakuutti apostolille, että tämä sairaus, joka koitui Saatanan enkeliksi rusikoiden häntä ja koetellen hänen kärsivällisyyttään, nöyryyttään jne., korvattaisiin runsaasti Herran riittäväällä armolla, (2 Kor. 12:7-9) Apostolin usko ja luottamus Herraan on ollut lohdutuksen lähteenä kaikille, jotka ovat vaeltaneet kaidalla tiellä siitä ajasta nykyaikaan saakka, ja kuitenkin hän ei mennyt, niin kuin muutamat näistä, Herran tykö pyytämään aineellisia hyviä asioita, kuten rahaa, taloja, maatiloja, ruokaa, vaatetta jne. Meillä on hänen omat sanansa siitä asianhaarasta, että hän toisinaan kärsi puutetta ja että hän sellaisissa tapauksissa ponnisteli tehden työtä omilla käsillään tavallisessa purjeen ja teltantekijän

ammattissa. Muutamat paljon vähemmän pyhät kuin hän ja monet, jotka ovat vähemmän kosketuksessa Herran kanssa, eivät ainoastaan olisi ylenkatsoneet niin halpaa tointa, vaan olisivat halveksien hyljänneet toimen ja koettaneet tehdä sitä, mitä he kutsuvat ”uskosta elämiseksi”, so. eläminen ilman työtä, asia, josta sama apostoli nuhteli ankarasti sanoen, ”Kuka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömänkään pidä.” ”Varas älköön enää varastako, vaan tehkөөn ennemmin työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä hyvää on, että hänellä olisi mitä antaa tarvitsevalle.” (2 Tess. 3:10; Ef. 4:28) Monet, jotka siten erehdyksen kautta ovat uskoneet sen Jumalan tahdoksi, että heidän olisi elettävä uskosta muiden eläessä työstä ja tukiessa heitä, ovat usein rohkeita rukoillakseen rahaa, ravintoa, vaatetta jne., jonka edestä he eivät tahdo tehdä työtä. Emme tahdo väittää, että kaikki sellaiset ovat pahoja; uskomme päinvastoin on, että muutamat Herran kansasta ovat tässä nurjassa mielentilassa väärin oppien ja Jumalan menettelytavan väärinymmärryksen sekä kutsumisensa luonteen perustuksella. Emme myöskään kiellä, että Herra toisinaan kuulee sellaisten rukoukset ja vastaa niihin silloinkin, kun nämä rukoukset eivät ole Jumalan tahdon kanssa mitä täydellisimmässä sopuossuudessa. Uskomme, että paras menettelytapa uusille luomuksille on se – ja ainoa, joka eniten miellyttää Herraa – joka kaikkein suoranaistemmin ja erikoisemmin on sopuossuudessa Herran ja apostolien määräysten ja toiminnan kanssa. Se asianhaara, että heidät lasketaan uusiksi luomuksiksi, merkitsee, että he tunnustivat sen totuuden, että maalliset siunaukset kuuluvat asianomaisesti luonnolliselle ihmiselle, joka elää sopuossuudessa Luoiansa kanssa ja että ne sen tähden lasketaan kuuluviksi uskovaisille, jotka ovat vanhurskautetut Jumalan edessä uskon kautta Kristukseen ja että he uhrasivat, vihkivät, pyhittivät ja panivat alttarille nämä inhimilliset oikeudet vaihtaen ne uuden luomuksen taivaallisiin, hengellisiin, korkeampiin siunauksiin ja etuihin, johon uskovaiset ovat kutsutut tänä evankeliumikaupena. Ja jos nämä maalliset oikeudet siten ovat pyhitetyt Herralle, millä perusteilla voisivat uudet luomukset pyytää – ettemme sanoisi vaatia – saada näitä maallisia siunauksia, jotka jo ovat vihityt, eli joista jo on luovuttu? On kokonaan toinen asia pyytää Herralta sellaisia maallisia siunauksia, jotka hänen viisautensa näkee parhaaksi meille, ja toinen asia on myös pyytää aineellisia siunauksia muille rakkaillemme lihan jälkeen, mutta ei hengen jälkeen. Siitä huolimatta olisi kaikessa pyynnössämme Herran rakkaus ja viisus tunnustettava suuremmaksi ja täysi tahtomme alistuminen hänen tahtonsa alle jokaisessa asiassa olisi, ei ainoastaan tunnustettava, vaan myös ilmaistava hänelle rukouksissamme. Uusien luomusten, jotka ovat tulleet oikein opetetuiksi Jumalan sanan kautta ja jotka pitävät arvossa sen hengellisen merkityksen, täytyy arvioida hengelliset etunsa paljon aineellista menestystä paremmiksi ja heidän pitäisi toivoa todellakin sellaisia ja ainoastaan sellaisia kokemuksia lihassa, jotka ovat parhaimpia uuden luonnon kehittämiseksi ja valmistamiseksi valtakuntaan. Uusi Testamentti puhuu enemmän sen apostolin kokemuksista, jonka Herra valitsi Juudaan sijalle, kuin kaikkien muiden kokemuksista yhteensä ja alkaa kertomuksen hänestä siltä ajalta, jolloin hän otti Kristuksen vastaan Damaskon tiellä. Katsellessamme hänen vaihtelevia kokemuksiaan huomaamme, että hän käyttäessään ihmeiden tekemisen lahjaa, lahjaa, joka silloin kuului seurakunnalle, hän käytti sitä monessa tapauksessa niihin, jotka tulivat totuuteen. Mutta niin paljon kuin kertomukset osoittavat, tätä parantavaa voimaa ei koskaan käytetty hänen omaksi avukseen, eikä myöskään niiden avuksi, jotka esitetään pyhiksi, täysin vihkiytyneiksi. Näin ei tapahtunut

sen tähden, että sen ajan pyhät olivat sairauksista vapaat. Päinvastoin tiedämme, että Timoteuksella oli, niin kuin me nyt sitä kutsumme, vatsakatarri eli huono ruuansulatus; eikä Epafroditusta estetty olemasta sairaana, niin ”kuoleman kielissä”, ei synnin tähden, vaan niin kuin apostoli selittää, ”Sillä Kristuksen työn tähden hän joutui aivan kuoleman partaalle, kun pani henkensä alttiiksi.” (Fil. 2:25-30) Emme tiedä, minkä erikoisen ruuan tai lääkkeen Herra näki hyväksi siunata jälkimmäisessä tapauksessa, mutta edellisen suhteen apostoli ei rukoillut eikä lähettänyt liinaa tai vaatetta parantamaan sairautta, vaan kirjoitti Timoteukselle sanoen, ”käytä vähän viiniä vatsasi tähden ja usein uudistuvien vaivojesi vuoksi.” (1 Tim. 5:23) Viiniä ei säädetty juomaksi eikä myöskään juopumusaineeksi, vaan yksinkertaisesti lääkkeeksi. Kohta, joka erikoisesti on otettava huomioon, on, että tietomme mukaan asiasta ei pyydetty eikä käytetty jumalallista voimaa kummankaan näiden kahden vihkiytyneen veljen tähden. Heillä oli kipunsa ja murheensa ja he tulivat siunatuiksi niiden kautta heidän sillä aikaa käyttäessään kaikkein sopivimpia ravintoaineita ja lääkkeitä, joista heillä oli tietoa. Ja tämän uskomme sopivaksi valaistukseksi siitä menettelytavasta, jota kaikkien vihkiytyneiden, kaikkien uusien luomusten, olisi seurattava. Heidän ei pitäisi pyytää ruumiillista parantamista, elämän mukavuuksia jne. Korkeintaan antaa Herran näyterukous oikeuden sellaisille pyytää, mitä Herra itse katsoisi parhaaksi heille jokapäiväiseen leipään nähden, mutta heidän rukoillessaan jokapäiväistä leipääkin heidän tulee tehdä käsillensä työtä ja odottaa, että Herran siunaus on siinä sopusoinnussa hänen viisautensa kanssa siitä, mikä on heidän suurin voittonsa luonteen kehittymiseen nähden, kokemusten jne. kautta. Jos hän pitää viisaana antaa heille ainoastaan kaikkein välttämättömimmän ravinnon ja vaatetuksen, siitä tulee heidän rakkautensa, kärsivällisyytensä ja uskonsa koetus häneen nähden. Jos hän antaa heille yllin kyllin, siitä koituu heille saman uskon, rakkauden ja uskollisuuden koetus vastaiseen suuntaan osoittaen, kuinka paljon näistä hyvistä lahjoista he ovat halukkaat uhraamaan hänen asiansa hyödyksi ja hänen veljiensä palvelemiseksi. Samaten jos Jumalan viisaus katsoo parhaaksi antaa runsasta terveyttä ja voimaa, on uskollisuuden koetus siinä, missä määrin rakkautemme ja uskollisuutemme tahtoo uhrata ja täydellisesti käyttää tätä voimaa Herran asian hyödyksi, tai käytetäänkö se itsekkäässä tarkoituksessa. Jos toiselta puolen Herra kaitselmuksessaan antaa ainoastaan pienemmän määrän elämän voimaa, tulee uskollisuuden ja kuuliaisuuden koetus vastaiselta taholta — osoittamaan sen rakkauden ja tottelevaisuuden, kuuliaisuuden ja kärsivällisyyden, sekä innon voiman, jolla pienet tilaisuudet etsitään ja käytetään uskollisesti.

Nimiseurakunta uuden luomuksen vastustajana

Koska monet saavat ensimmäisen tietonsa Herrasta nimiseurakunnan kautta, sen toiminnan kautta tai jonkun sen edustajan kautta, muutamat heistä ovat taipuvaisia pitämään lahkojärjestelmiä hengellisinä äiteinään, ja he tuntevat velvollisuutta ja heillä on rakkautta niihin sen mukaan. Sellaisten on vaikea huomata, että nämä ovat maallisia järjestelmiä — Babylon — uuden luomuksen varsinaisia vastustajia. Tämä vaikeus syntyy liian yksipuolisen ja ahtaan käsityksen perustuksella tästä aiheesta. Näiden tarvitsee nostaa silmänsä korkeammalle saadakseen tietoonsa, että Jumalan näkökannalta katsottuna nimiseurakunnan ja totisen seurakunnan välillä, lusteen ja vehnän välillä, on suuri

ero. Luste ei voi tuottaa vehnää, eikä nimiseurakunta liioin totisia kristittyjä — sen pyrki-
mykset käyvät vastakkaiseen suuntaan. Raamattu selittää, että Jumalan voima vaikuttaa
meissä ”sekä tahtomisen että tekemisen, mielisuosionsa mukaan.” Se on se uuden elämän
voima, joka jälkeinpäin kehittyy kaitselmuksen huolenpidosta. Maailman hengen sikiä-
minen ei tuota tätä tulosta. Nimiseurakuntaan, erotettuna totisesta seurakunnasta,
kuuluu ihmisiä, jotka ovat nähneet muutamia Jumalan totuuden piirteitä ja jotka ovat
enemmän tai vähemmän valaistut oikeaan ja väärään nähden, ja sen tähden enemmän tai
vähemmän saatetut jonkinlaiseen vakaumukseen siitä, mikä on oikein ja väärin, mutta
jotka tähän opetukseen nähden ovat suruttomia ja huolimattomia Jumalan tahdon
suhteen ja taipuvaisia käyttämään Jumalan armahtavaisuutta niin pitkälle kuin heitä
haluttaa, erittäinkin niin pitkälle kuin siitä on hyötyä heidän henkilökohtaisille tai yhteis-
kunnallisille eduilleen nykyaikana, mutta ei enempää. niin kuin olemme nähneet, sitä
vastoin totiseen seurakuntaan kuuluvat ne, jotka eivät ainoastaan ole kuulleet totuutta,
vaan myös vihkineet kaikkensa hänelle, joka on rakastanut heitä ja ostanut heidät — ne,
jotka ovat pyrkineet eteenpäin oppiakseen tuntemaan Herran ja totellakseen häntä
parhaan kykynsä mukaan ja jotka siten seuraamalla häntä eivät ole pitäneet elämäänsä
rakkaana. Nimiseurakunta ei ole maailman valo, vaan ainoastaan luokka ihmisiä, joka
pitää valoa pimeyttä parempana ja jotka haluavat omistaa vähän sitä valoa, joka loistaa
totisista kristityistä, sekoittaen sen pakanuuden ja eri tieteiden valolla. Totisen seurakun-
nan jäsenet ovat jokainen palavana ja loistavana valona, missä hyvänsä ovatkin.

Mitä suurempi erotus näiden kahden luokan välillä on, sitä parempi ylimalkaan se on
totiselle seurakunnalle. Todellisuudessa ovat uskollisten valonkantajain lamput säteileet
kirkkaammin, samassa määrin kuin nimijärjestelmä eli nimiseurakunta on ollut vaipunut
pimeyteen ja eksytykseen, ja samassa määrin kuin totista seurakuntaa on vainottu nimi-
seurakunnan puolelta — jonka puolelta kaikki vainot todellisuudessa ovat tulleet.

Kun olemme kerran oppineet huomaamaan sen totuuden, että Jumala on ohjaamassa
ja johtaa uusien luomuksien asioita jokaisessa yksityiskohdassa ei ainoastaan heidän
kutsumisessaan, vaan myös heidän vaikeuksissaan, koettelemuksissaan ja vaivoissaan,
jotka ovat välttämättömiä heidän täydelliseksi tekemisekseen ja valmistamiseksi valta-
kuntaan, vähenee arvonantomme sitä osaa kohtaan, jota sopusoinnussa Jumalan suunnit-
telman kanssa ovat näytelleet inhimilliset laitokset, joita Herra ei ole koskaan järjestänyt
ja joiden järjestämistä hän ei myöskään ole valtuuttanut, vaan jotka Herran esityksen
mukaan ovat aistillisia ja lihallisia, taistelussa henkeä vastaan. Me emme väitä tällä, ettei
totinen seurakunta olisi ollut jossain määrin läheisessä yhteydessä nimikirkkojärjestel-
män kanssa, mutta me väitämme, että sen jäsenet, joskin ne ovat olleet näissä järjestel-
missä, ovat olleet erossa siitä siinä merkityksessä, että heillä on ollut erilainen henki. Tätä
Jumalan lasten hengellistä sikiämistä hänen armonsa sanan kautta ja sitä asianhaaraa,
että nämä inhimilliset lahkot ja lustejärjestelmät ovat jossain määrin pitäneet huolta ja
elättäneet sekä auttaneet heitä, valaisevat hyvin muutamat hyönteiset, joiden sikiöt ruis-
kutetaan heidän vihollistensa selkään, jossa ne saavat lämpönsä ja elantonsa sekä kehitty-
vät, kunnes heidän täydellinen syntymisensä ja vapautumisensa tapahtuu, mikä tavalli-
sesti merkitsee sen hyönteisen kuolemaa, joka on kantanut niitä. Siten ovat nyt uudet
luomukset Herran siittäminä enemmän tai vähemmän läheisesti yhdistetyt Babylonin

laitoksiin ja he ovat enemmän tai vähemmän tulleet autetuiksi eteenpäin ristiriidassa Babylonin tahdon kanssa, mutta Jumalan kaitselmuksen ja järjestystoimenpiteen alaisina, nyt kun vapahduksen hetki on tullut ja hän, joka siitti uudet luomukset, käskää heitä: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa.” – Ilm. 18:4

Nimikirkkojärjestelmät ovat alituisena kiusauksena uusille luomuksille ei ainoastaan väärin oppiensa, vaan myös muodollisen pyhyytensä ja sen ulkokultaisuuden perustuksella, jolla niiden tunnustajat lähestyvät Herraa huulillaan heidän sydämiensä ollessa kaukana hänestä – heidän ajatustensa, tunteidensa, sanojensa ja töidensä ollessa aivan yhteensopimattomia totuuden hengen ja sen vihkiytymisen kanssa, jota sen omistaminen edellyttää. Uusien luomusten kiusaukset maailman puolelta olisivat verrattain voimattomia, elleivät ne olisi siitä syystä, että nimiseurakunta yhdistää maailmallisen hengen, maailmalliset pyrkimykset ja tarkoitukset Kristuksen nimen ja hänen nöyrän palvelemisensa kanssa. Mukavuus, kunnia ihmisten kesken, palkkaedut, vapaus uhrista ja varmuus parhaan voittamisesta, mitä maailma voi antaa, muodostavat ne syötit ja houkutukset, paulat ja satimet, joita Babylon esittää alituisesti uudelle luomukselle. Ei mitkään vastustajan paulat ole niin houkuttelevia, niin petollisia ja niin voimakkaita kuin nämä.

Jumalan sota-asu

– Efe. 6:11-13

”Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet ... pahana päivän.”

Tässä varoittaa apostoli meitä ja sanoo taas edeltäpäin, että päivämme aikakauden lopussa tulisi erikoisen ”pahaksi päiväksi”, jolloin erikoisesti käytettäisiin Saatanan valtaa – viettelemään, jos mahdollista, valitutkin. Hän puhuu meille sota-asusta, joka kestää Saatanan kaikkien petosten kokeen. Se ei ole sota-asu lihaa, vaan mieltä varten, uutta luomusta varten. Jumala on valmistanut sen inhimillisen välityksen kautta. Se on hänen järjestystoimenpiteensä, hänen sanansa, hänen sanomansa, hänen totuutensa. Ei mikään muu sota-asu hyödytä tänä ”pahana päivänä” ja tämän päivän huippukohtaa varten tarvitaan koko sota-asu, vaikka toiset edellisinä aikoina tulivat toimeen ainoastaan sen osilla.

Vyö kupeilla esittää palvelukseen vihkiytymistä, ja apostoli käskää meidän ottamaan varteen, että olemme vihkiytyneitä ei eksytyksen palvelukseen, vaan totuuden. Tutkikoon kukin vyönsä ja katsokoon, että se on oikea laadultaan, vyöttäköön itsensä sillä ja tulkoon totuuden palvelijoiksi, tai katsokoon, että hänellä on ainakin halu palvella.

Vanhurskauden haarniska (eli vanhurskauttaminen) seuraa sen jälkeen järjestyksessä, sillä Herra ei voi tunnustaa ristinsotilaaksi ketään, joka ei huomaa ja tunnusta hänen oikeutensa mittapuuta, tai joka hylkää hänen armosta rikkaan toimenpiteensä, vanhurskauttamisen uskon kautta hänen Poikansa kalliissa veressä.

Rauhan kenkiä ei saa unohtaa. Ne ristinsotilaat, jotka alkavat sotaretkensä omistamatta Jumalan rauhaa, joka auttaa heitä vaikeissa paikoissa, toimittavat vähemmän ja suuremmalla vaikeudella kuin ne, jotka etsivät rauhaa kaikkien ihmisten kanssa – eläen rauhallisesti ja niin pitkälle kuin mahdollista tekemättä myönnytyksiä totuuteen nähden.

Ne, joilla ei ole kenkiä jaloissa, käyvät vaikeuksia kohden ja voivat olla varmoja siitä, etteivät löydä juuri muuta.

Uskon kilpi on välttämätön suoja vastustajan hehkuvia nuolia vastaan, epäilystä, korkeata kritiikkiä, kehitysoppia ja perkeleiden oppeja vastaan. ”Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen” Jumalalle. ”Tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.” – Hebr. 11:6; 1 Joh. 5:4

Pelastuksen kypärä esittää Jumalan suunnitelman älyllistä arvonantoa eli ymmärrystä. Nähtävästi se ei ollut niin tarpeellinen muinaisuudessa, mutta nyt ”elonajassa”, kun vastustaja hyökkää vimmatusti totuuden kimppuun ja vääntää kaikki, mikä kuuluu tieteeseen ja sivistykseen, hävityksen aseiksi – nyt on kypärä välttämätön. Ja nyt, ja ainoastaan nyt, se on saatavissa sellaisessa määrin ja muodossa, että kaikkein vähäpätöisinkin ristinsotilaista voi pukeutua siihen. Herra on muinaisuudessa pitänyt hyökkääjän sellaisten rajain sisäpuolella, että uskon kilpi oli suojana, mutta nyt on annettu koko sota-asu, eikä sitä anneta liian aikaisin uskollisten tarpeeksi.

Hengen miekka – Jumalan sana – on Herran pienen joukon ainoa hyökkäysase. Johtajamme voitti ”hyvässä taistelussaan” vastustajaansa vastaan sanoen, ”On kirjoitettu”; ja tämä on hänen seuraajainsa sotahuuto. Muut, ei totiset sotilaat, ovat taistelleet Herran puolesta lihallisilla aseilla ja inhimillisellä filosofialla, maailmallisella viisaudella ja järjestöillä, sekä neuvoskuntien, kirkkokokousten ja kirkkohallituksen käskystä, mutta meidän täytyy riippua tänä ”pahana päivänä” Jumalan sanasta – ”On kirjoitettu.” Emme saa käyttää mitään samanlaisia nuolia kuin Saatana: vihaa, ilkeyttä, kiukkua ja riitaa. Ja ”hengen miekkaa” voidaan hallita ainoastaan huolellisen tutkimisen ja hengen johdon kautta vihkiytymisen tapahduttua – hyväksytyt pestauksen jälkeen tähän armeijaan.